

90 LET FOTBALU V PŘEŠTICÍCH (1921 - 2011)

Pavel Hochman

Úvod

Fotbal je fenomén ovládající svět. Nepopulárnější hra naší planety má deseti milióny aktivních hráčů všech věkových kategorií, stamiliony příznivců a obdivovatelů na všech pěti kontinentech. Fotbal se stal významným sociálním, politickým i ekonomickým jevem našeho věku. Má slavné osobnosti i neznámé jedince, chudé i bohaté, silné i slabé. Má prezidenta, parlament i vládu. Má své zákony i soudy. Má také velké slavnostní dny, ale i dny obyčejné pracovní

Fotbal má bohaté, velké kluby, ale i kluby chudší a téměř bezejmenné. K těm rozhodně nepatří fotbalový klub TJ Přeštice, který má devadesátiletou historii, ve které se od skromných prvopočátků probojoval mezi významné kluby Plzeňského kraje a v nedávné době nepřetržitou šestnáctiletou účastí v divizi patřil ke sledovaným i v celé republice. Jeho historie je pestrá a bohatá.

Během devadesáti let působilo v klubu hodně významných hráčů, trenérů i funkcionářů. Někteří borci šířili slávu i ve světě. Třeba brankář Jindřich Jindra si s mistrovským Spartakem Hradec Králové zahrál v Poháru mistrů evropských zemí v sezoně 1960 - 1961 i proti slavné Barceloně. Hodně fotbalistů, kteří hájili přeštické barvy, se dostalo do mužstev hrajících vyšší soutěže, první ligu nevyjímaje. Jejich seznam by čítal hodně jmen.

Velký přínos přeštického fotbalu v minulosti i v současnosti je i v tom, že se vždy příkladně staral o mládež. A to od nejmenších záčků. V sedmdesátých letech dokonce dorostenci dosáhli na metu nejvyšší, když se probojovali do dorostenecké první ligy a přestože v nejvyšší soutěži startovali jen jednu sezonu, zapsali se do historie této významné soutěže. Přestože měl často klub ekonomické potíže, udržoval si stále zásluhou obětavých funkcionářů svůj vysoký standart a vždy se dokázal dostat z nehoršího. Nechť je devadesátiletá historie poučením pro další generace přeštického fotbalu. Ať z ní dokáží čerpat zkušenosti nutné k dalšímu rozvoji.

Historické milníky

Založení klubu

Došlo k němu 5. dubna 1921 v přeštické restauraci "U Doušů." Prvním předsedou v historii přeštického fotbalu byl zvolen František Janda, místopředsedou Ladislav Laštovička. Členy výboru byli dále L. Štefl, V. Voráček, V. Pešek, V. Roček, Fr. Andrlík, V. Šrámek a Č. Sedlář. Bylo stanoveno zápisné 5 korun, měsíční příspěvek 5 korun a také byl stanoven příspěvek na míč 10 korun. Dne 18. dubna 1921 se klub pod názvem SK Přeštice přihlásil za člena župy.

Ještě téhož roku 18 srpna se konala první řádná valná hromada, na které byl zvolen předsedou Jaroslav Bakule. Mužstvo začínalo hrát v bílých košilích a černých kalhotkách na dobytčím tržišti a potom si začalo pronajímat cvičiště místní dělnické tělovýchovné jednoty. První zápas hrál SK Přeštice proti místnímu Českému Lvovi Přeštice s výsledkem 1:1, další v Plzni se Spartou Smíchov prohrál 1:2 a ve třetím utkání v Rokycanech zvítězili přeštičtí borci nad místním Slovanem 3:1. Mužstvo hrálo v sestavě František Andrlík - Václav Novák, Václav Mareš - Rudolf Čermák, Václav Ibermajer, Ladislav Laštovička - Čeněk Sedlář, Karel Vierer, Václav Pešek, František Janda, Václav Voráček.

V roce 1922 byl SK Přeštice zařazen do župního mistrovství IV. A třídy. Ve své první soutěži skončil na druhém místě za SK Bolevec a za sebou nechal mužstva SK Roudná, SK Doubravka, SK Dobřany a Slavoj Plzeň.

První úspěchy

Klub měl od založení dostatek aktivních hráčů. Hrál áčko, béčko dospělých, junioři a dvě družstva dorostu. V srpnu 1931 oslavil SK Přeštice desáté výročí od svého vzniku, ale stále hrál čtvrtou třídu. V roce 1933 sehrál v Klatovech rozhodující zápas o postup do III. třídy, ale prohrál s SK Kdyně 2:3 a nepostoupil. Prvnímu mužstvu dospělých se podařilo postoupit do III. třídy až v sezoně 1934 - 1935.

Hned následující sezonu 1935 - 1936 v roli nováčka vyhrál SK Přeštice s tříbodovým náskokem mistrovství III. třídy. Za sebou nechal Spartu Zbůch, SK Volduchy, SK Novou Ves, Čechii Plzeň, Spartu Mirošov, SK Líně, SK Blovice a Slavoj Štěnovice. V mistrovství II. třídy skončil v sezoně 1936 - 1937 přeštický nováček z deseti mužstev na sedmém místě, ale hned v následující sezoně skončily Přeštice poslední a sestoupily zpět do III. třídy.

Před zahájením sezony 1939 - 1940 došlo ke sloučení s Čechii Přeštice a SK Přeštice tým získal hodně na síle. V tomto ročníku byl sice ve III. třídě na pátém místě, ale hned v ročníku 1940 - 1941 obsadil SK Přeštice druhou příčku a s vítězným SK Líně postoupil do mistrovství II. třídy. Mužstvo mělo vynikající útok a střelecky zářila levá spojka Antonín Levora, zvaný "Onýš," který nastřílel sám pětadvacet gólů.

Nováček II. třídy SK Přeštice si v sezoně 1941 - 1942 vedl velmi dobře. Skončil druhý se stejným počtem bodů jako první SK Staňkov a postoupil do I. B třídy. Postup vybojovali Karel Šašek, Rudolf Hrdlička, Antonín Voltr, František Frouz, Josef Jeslínek, Jaroslav Čermák, Karel Melichar, František Lang, Václav Kuželík, Václav Kovařík, Václav Krýsman, Karel Skála a Václav Šlédr.

Mistrovská soutěž I. B třídy 1942 - 1943 znamenala další velký úspěch v životě klubu. Přeštice opět v roli nováčka skončily na druhém místě za Horní Břizou a oba kluby postoupily do I. A třídy. Snažení předchozích hráčských generací bylo završeno velkým úspěchem. A v srpnu sezony 1943 - 1944 se hrála poprvé v Přešticích I. A třída. V premiéře za úmorného vedra rozdrtilo naše mužstvo Horní Břizu 4:0. Tři branky vstřelil vynikající hlavičkář Jaroslav Čermák a jednu Jan Hanzal. Sestava: Emil Jäger, Jaromír Bakule, Václav Kovařík, Václav Kuželík, František Vohradský, Karel Melichar, Václav Krýsman, Jan Hanzal, Václav Šlédr, Jaroslav Čermák, Antonín Levora.

Naše mužstvo odehrálo celou soutěž ve velkém stylu a skončilo na krásném druhém místě za vítěznou Slavií Plzeň. I. A třídu hrály Přeštice i v dalších letech.

Boj o postup do druhé ligy

Velký úspěch, přesahující rámec kraje zaznamenaly Přeštice v sezoně 1952 - 1953. Celou I. A třídu vyhrály a nechaly za sebou Lokomotivu Plzeň, ČSAD, Petřín, PDA Plzeň, Rožmitál, Líně, Staňkov, RH Plzeň, Radnice, Poběžovice, Nýřany. Pro zajímavost střelci branek v této sezoně: Václav Brunát 11, Čermák 7, Fornouz 5, Brabec 4, Novák 4, Krýsman 3, Karel Kripner 3, Matýs 1. Jako přeborník kraje sehrálo mužstvo baráž o postup do II. ligy s mužstvem Posádkového domu armády Plzeň. Oba zápasy naši fotbalisté prohráli 0:2 a 0:1.

Historická klání o postup do druhé nejvyšší celostátní soutěže odehráli borci Němec, Král, Fr. Kripner, Kovařík, Čermák, K. Kripner, Kůstka, Fr. Benedikt, Krýsman, Brabec, Kříž, Novák, V. Jánský. Celek byl oslaben o V. Brunáta, Fornouze, VI. Blažka, Běla a Matýse, kteří nastoupili na vojnu. Náš soupeř byl složen vesměs z ligových hráčů, proto těsné výsledky zasluhují uznání.

V těchto letech se také hrála sektorová soutěž DSO. Náš klub se už jmenoval Slavoj a v soutěži týmů stejného názvu vyřadil Stod 4:1, Mýto 3:0, České Budějovice brankou Brabce v prodloužení 1:0 a vypadl až se Slavojem masný průmysl Praha, kterému podlehl 2:4. I to byl skvělý úspěch.

V roce 1956 v rámci oslav 35. výročí založení klubu přijela do Přeštic prvoligová pražská Slavia s Hildebrandem, Lálou, Hovorkou, Štádlerem, Nepomuckým, Morávkem, Jonákem, Andrejkovičem a dalšími zvučnými jmény.

Nečekaný postup do divize

V sezoně 1957 - 1958 hrálo první mužstvo krajský přebor, který se v tomto období, kdy vrcholily neustálé změny soutěží, hrál na tři části: jaro, podzim 1957 - jaro 1958. V tomto tříkolovém maratonu se našim hráčům mimořádně dařilo a po skončení soutěže z toho bylo za vítězným Petřínem druhé místo, které bylo postupové do divize. Ta se tehdy jmenovala oblastní soutěž a sezona 1958 - 1959 byla náročná hlavně

v tom, že sestupovala poslední čtyři mužstva.

A jaké jsme dosáhli výsledky? Lokomotiva Plzeň 0:4, 2:5, Dynamo RPZ Plzeň 2:5, 0:2, Baník Sokolov 3:4, 3:3, Mariánské Lázně 1:1, 0:2, Lokomotiva Beroun 2:3, 4:3, Spartak Strakonice 2:3, 1:7, Jiskra Strakonice 1:2, 1:0, RH České Budějovice 1:2, 1:0, RH Cheb 1:3, 4:0, Jiskra Klatovy 0:3, 0:1, Lokomotiva Cheb 0:0, 1:0. Divizní utkání se těšily obrovskému zájmu. Rekordních návštěv bylo dosaženo dvakrát na derby s Klatovy. V Přešticích přišlo 2 000 fanoušků a v Klatovech dokonce 3 000. Byly vypravovány zvláštní vlaky, a divizí žilo doslova celé město.

Přes třináct dosažených bodů, při skóre 31: 65 naše mužstvo sestoupilo společně s Jiskrou Strakonice, RH České Budějovice a Mariánskými Lázněmi. Přesto byla divize velkou zkušeností. O dva roky později slavil klub 40. výročí od svého vzniku a 1 300 diváků vidělo kompletní pražskou Spartu, které se tehdy říkalo Spartak Sokolovo. Hosté zvítězili 9:0 a jejich rudém dresu se nejvíce líbili Kvašňák, Kraus, Dočkal a Hertl.

V tomto roce vyhrálo přeštické áčko jednu ze tří skupin I. A třídy a postoupilo nikoliv zpět do divize, ale do nově se vytvořeného krajského přeboru. Slavoj Přeštice v této sezoně tvořili hráči Miroslav Král, Zdeněk Fornouz, Alexandr Kmak, Jaroslav Hraběta, Karel Matýs, Štefan Dömeny, Bohumil Lněnička, Zdeněk Urban, Štefan Pinčák, Jaroslav Kriegelstein st., Karel Zoubek, Václav Tušek, Miroslav Brunát, Karel Pěchouček, Jaroslav Levora, Jaroslav Nekuda, Václav Rampich.

V jubilejním roce dosáhl skvělého úspěchu i přeštický dorost. Pod vedením trenéra Jana Kůstky postoupil do krajského přeboru. O postup se zasloužili Zdeněk Špongr, Adolf Rozporka, Vojtěch Kastner, Luboš Sedlák, Karel Sláma, Václav Krýsman ml., Josef Pěchouček, Václav Svoboda, Miroslav Šindelář, Josef Mašek, Josef Procházka, Václav Sýkora, Petr Kasl, Václav Rychlík, František Louda, Jan Jiráček.

Exligové Karlovy Vary na kolenou

V sezoně 1964 - 1965 hrály Přeštice krajský přebor a od začátku se pohybovaly v dolní polovině tabulky, počítalo se s tím, že mužstvo čekají záchranářské práce. V sedmém kole v říjnu 1964 přijelo do Přeštic karlovarské Dynamo, které sezonu před tím hrálo druhou ligu a bylo v utkání vysokým favoritem. Nikdo nepočítal s tím, že by domácí zabodovali. Došlo však k velké senzaci a Přeštice porazily exligistu 5:3, přestože již 1:3 prohrávaly.

Stojí za to nahlédnout do referátu z dobového tisku. *"Jak si fotbalisté dovedou zahrát s nervy svých příznivců, ukázali v neděli názorně hráči Slavoj Přeštice. V utkání s karlovarským Dynamem vedli 1:0, pak prohrávali 1:3 a nakonec zvítězili 5:3. V prvním poločase měli Karlovarští mírnou peřvahu. Jejich útočníci měnili místa a nejjistě hrající obranou Slavoj se snadno dostávali před brankáře Krále. Tato část hry skončila 3:2 pro Dynamo,"* líčily noviny první půli a pokračovaly.

"Druhý poločas měl však zcela jiný obraz. V mužstvu Slavoj se zlepšila hra zálohy a také obrana byla jistější. Útok hrál na jeden dotek a vytvořil si velkou převahu, kterou také dokázal využít. Slavoj podal po dlouhé době, hlavně ve druhém poločase, velmi dobrý výkon. Celé mužstvo bylo prodchnuto bojovností, která musela slavit úspěch. Výborně zachytil Král, z obrany byl nejlepší J. Brunát a Zoubek. Útok pak zahrál v Přešticích již dlouho neviděnou hru. Vítězství bylo opravdu zasloužené," pěl ódy na výkon podceňovaného celku tisk.

Nezapomněl dodat i další podrobnosti. *"O branky se rozdělili Kuneš 2, K. Brunát, Tykal a Zoubek. Na 300 diváků bylo spokojeno se slušnou hrou obou mužstev a s dobrým rozhodováním sudího Houšky z Plzně."* Autor dvou gólů Zdeněk Kuneš st. sehrál tehdy možná svůj nejlepší zápas v přeštickém dresu. Nakonec skončil Slavoj v krajském přeboru na devátém místě a bez velkých problémů se zachránil. Nechal za sebou Líně, Mariánské Lázně, Spartak Chodov, Kynšperk a Lokomotivu Cheb.

Dorostenci v první lize

Na rozhraní šedesátých a sedmdesátých let zaznamenalo A mužstvo pozvolný pokles výkonnosti, v roce 1974 dokonce sestoupilo až do I. B třídy. Na lepší časy se však blýskalo v mládeži. V žácích se tehdy ukazoval jako velký střelecký talent Jiří Zahálka a do historie klubu se zlatým písmem zapsal v tomto období především dorost. V sezoně 1977 - 1978 pod vedením trenéra Josefa Mastného vyhrál se sedmibodovým náskokem krajský přebor.

Na výjimečném úspěchu, který znamenal postup do dorostenecké první ligy, se podíleli hráči Baumruk, Kriegelstein ml., Spolwind, Bešta, Krs, Tureček, Polívka, Bouřil, Tykvart, Černý, Havlíček, Benedikt, Fořt, Kmoč, Štych, Míšek a Kořínek. Sezona 1978 - 1979 byla ve znamení bojů našeho dorostu v nejvyšší ligoové soutěži. Soupeři našich chlapců byly silné celky: Škoda Plzeň, Meteor Praha, Rakovník, Baník Most, Dukla Praha, Slavia Karlovy Vary, Chomutov, Milevsko, UZ Škoda, Sparta Praha, UD Příbram, Lokomotiva Plzeň

a Slavoj Vyšehrad.

Dorostenci většiny klubů měli lepší materiální podmínky, možnost pravidelného tréninku na trávě, v Přešticích byla dosud jen škvára, ale soupeři měli především ligové zkušenosti. Naši chlapci i proto na podzim získali jen tři body, když porazili Milevsko 1:0 a se Spartou dokázali remízovat 0:0. Na jaře to už bylo o poznání lepší. Chlapci uhráli dalších osm bodů. Zvítězili doma nad Rakovníkem 1:0, nerozhodně hráli s Mostem, Duklou, UZ Škoda, Příbramí, Vyšehradem a Milevskem.

Získaných 11 bodů však k záchraně nestačilo. Většina zápasů však byla velmi vyrovnaná a dorostenecká liga byla středem zájmu velké pozornosti příznivců fotbalu, na Spartu jich třeba přišlo 450. Samozřejmě liga byla i neocenitelnou zkušeností a zážitkem pro samotné hráče. Vždyť komu se podaří zahrát si třeba na hlavním stadionu Sparty Praha na Letné.

Vzestup a travnaté hřiště

Od roku 1981 se datuje výrazný vzestup přeštického klubu. Na oslavu 60. narozenin přijeli internacionálové pražské Slavie i s legendárním Pepi Bicanem. Čestný výkop provedl nestárnoucí Václav Krýsman a potom se už diváci bavili technickým fotbalem. Naše áčko vyhrálo 4:2, góly stříleli K. Kripner 2, Jindřich a Kmoch, za sešívání dvakrát Robert Segmüller.

V sezoně 1983 - 1984 dosáhli vynikajícího úspěchu starší žáci v krajském přeboru. Svoji skupinu vyhráli s náskokem pěti bodů a v krajském finále se umístili na třetím místě. Trenéři Sláva Holý, Antonín Levora a vedoucí Zdeněk Bouberele pracovali s těmito hráči: Zd. Kuneš, Kokoška, Franěk, Altman, Mráz, Kalčík, Chmelík, K. Kuneš, Lang, Táborský, Hodek, Hraběta, Kajer, Bednář, Hulec, Kocík, Houška, Jelínek.

Přelomem v životě klubu byla sezona 1984 - 1985. Konečně se projevila dlouhodobá práce trenérů na poli sportovním a funkcionářů na poli materiálním. Ve funkci předsedy vystřídal úspěšného Karla Raunera mladý Jiří Kuželík, který na jeho práci navázal. Začíná slavná éra přeštického fotbalu. Áčko vyhrálo s náskokem jednoho bodu 1. A třídu a po sedmnácti dlouhých letech postoupilo do krajského přeboru. Při posledním utkání s Meclovem (5:1) na hřišti nechyběla kapela a slavnostní připitky.

Slavnostním pro všechny se potom stal 25. duben 1985. Rekordních 1 600 diváků a náš celek přivítali na slavnostně otevřené nové travnaté ploše Spartu Praha, mistra Československa. Hosté vyhráli 10:1 (7:0), když branky vstřelili Petar Novák 3, Jarolím 2, Denk, Sobota, L. Polák, R. Polák, Procházka a za naše mužstvo Kriegelstein. Přeštické áčko také sehrálo v Radkovicích přátelské utkání s účastníkem I. ligy NDR Carl Zeiss Jena s výsledkem 0:6 (0:3).

Připomeňme si úspěšný hráčský kádr áčka: Michal Hodan, Milan Baninec, Jiří Míšek, Pavel Andrlé, Stanislav Kripner, Jaroslav Kriegelstein, Jaroslav Stehlík, Karel Kripner, Zbyněk Šrámek, Miroslav Fořt, Vladimír Brantl, Jan Štolba, Zdeněk Bešta, Josef Jindřich, Jiří Brada. Trenérem byl Stanislav Trnka a vedoucím mužstva Jan Klíma.

Druhý postup do vysněné divize

Před zahájením sloučeného krajského přeboru 1987 - 1988 bylo cílem umístit se v první polovině tabulky. S lepším umístěním se příliš nepočítalo, ale mužstvo překonalo všechna očekávání a připravilo fotbalové veřejnosti i odborníkům velké překvapení. Už po podzimu vedlo tabulku s jednobodovým náskokem před ZČE Plzeň a dvoubodovým před třetí juniorkou plzeňské Škodovky. V Přešticích se potichu začalo hovořit o divizi. Mužstvo posílili obránce Jaroslav Levý z plzeňské Lokomotivy a Josef Kožíšek ze Škodovky.

V jarní části však musel nemocného trenéra Stanislava Trnku nahradit Josef Mastný. Hned ve druhém jarním utkání ve šlágru kola s juniorkou Škodovky vidělo 400 diváků strhující drama a krásný fotbal. Naším se podařilo uhrát s posíleným soupeřem remízu 4:4 a v průběhu jara vedli tabulku už o pět bodů. Potom však na mužstvo dolehla menší krize. Prohrálo se doma s Aší 0:3 a následovaly čtyři remízy v řadě. Až domácí výhra 5:0 s Tatanem Chodov znamenala velké divizní naděje.

Předposlední kolo cestovaly Přeštiny do Domažlic na RH a vítězství by už znamenalo divizní jistotu. Za hustého deště náš celek zahájil nápořem, nejdříve se do černého trefil Jarda Matík, na 2:0 zvýšil Tonda Kmoch, dnešní přeštický starosta. Domácí stačili už jenom snížit a výhra 2:1 posouvá naše mužstvo po dlouhých třiceti letech opět do divize. A nutno podotknout, že zcela zaslouženě, neboť Přeštiny byly opravdu nejlepším mužstvem krajského přeboru.

O vynikající úspěch se zasloužili hráči: Ladislav Langmajer, Michal Hodan, Josef Kožíšek, Bohuslav Tomíček, Pavel Andrlé, Jaroslav Kriegelstein, Stanislav Kripner, Miroslav Fořt, Jaroslav Levý, Antonín Kmoch, Jan Štolba, Jaroslav Matík, Jiří Zahálka, Pavel Benedikt, Vladimír Ježek. V utkání s Chodovem si

zachytil i tehdy sedmačtyřicetiletý Milan Baninec. Trenéři Stanislav Trnka, Josef Mastný, vedoucí mužstva Václav Krýsman ml., masér Ladislav Hradecký.

V této sezoně si vedlo velmi úspěšně i béčko. Vyhrálo okresní přebor s náskokem jednoho bodu před Merklínem a stalo se přeborníkem okresu Plzeň - jih pro rok 1988. Postup do I. B třídy vybojovali hráči: Josef Jindřich, Marek Kindl, Jiří Jaroš, Petr Křepelka, Tomáš Benedikt, Josef Fořt, Zbyněk Šrámek, Pavel Bešta, Ivo Baumruk, Václav Bažant, Jiří Míšek, Václav Zahálka, Milan Baninec. Trenér Jiří Kolena a vedoucí mužstva František Král. Tato sezona byla jednou z nejúspěšnějších v historii přeštického fotbalu.

V Českém poháru přijela slavná Dukla

Výborně si vedly Přeštice v sezoně 1989 - 1990 v Českém poháru. V prvním kole zvítězily doma nad Fezkem Strakonice 4:1 a postoupily zaslouženě do druhého kola, kde je čekala v Praze Viktoria Žižkov. Bylo to její první mužstvo, které v té době hrálo divizi. Čekalo se, že přeštický tým tento zápas nezládne a vypadne. Ale opak byl pravdou. Přeštice se opět radovaly a vyhrály 3:1. Postupové góly stříleli Tomíček, Kožíšek z trestného kopu a Zahálka po sólu, kdy obešel několik protihráčů.

Ve třetím kole přisoudil los do Přeštic slavnou pražskou Duklu, několikanásobného mistra Československa. Samotný zápas ukázal herní převahu vysoce favorizované Dukly, díky nesrovnatelně lepším podmínkám a trénovanosti i fyzickou převahu a rychlost. Naši však zahráli výborně v obranné fázi, skvěle zachytil Pavel Steiner (však si ho potom Dukla vybrala na přestup), ale na útok už chlapi neměli dost sil.

První se do střelecké listiny zapsal reprezentant Luhový, ale mohli jsme vyrovnat. Sedm minut před koncem měl obrovskou šanci Jirka Zahálka, ale v koncovce neuspěl. Kdyby se mu podařilo vstřelit gól, byl by výsledek otevřený a možná by se rozhodovalo o postupu až v penaltovém rozstřelu. V závěru však přidal Milan Luhový druhý gól, Dukla vyhrála 2:0 a podle očekávání postoupila. Přeštice ale rozhodně nezklamaly, hrály s maximálním nasazením a třeba Jarda Kriegelstain, nebo Jirka Zahálka se soupeři vyrovnali i fotbalově.

Pár dní po Dukle přijeli k přátelskému utkání pražští Bohemians a zazářili. Zahráli rychlý fotbal s kolmými pasy dopředu, důrazem v osobních soubojích a častou střelbou. Inkasovali jsme osm pěkných branek, ale také dokázali dvě vstřelit. Jednu Kožíšek z penalty a druhou Levý. Ta by mohla kandidovat na gól měsíce, jak byla krásná. Každopádně byla konfrontace s vrcholovým fotbalem pro hráče hodně užitečná.

Finále mistrovství republiky a oslavy 70 let

V létech 1989 a 1990 svěřil Český fotbalový svaz našemu oddílu vždy v červnu závěrečné finále mistrovství republiky mladších dorostenců. O titul přeborníka České republiky se utkaly vždy čtyři nejlepší celky z celé republiky. V roce 1989 vyhrál Baník Ostrava s patnáctiletým Tomášem Řepkou v obraně a v roce 1990 zvítězila Škoda Plzeň. Oba turnaje skončily velkým sportovním úspěchem, byly oslavou mládežnického fotbalu a organizačních schopností přeštických funkcionářů.

V roce 1991 proběhly oslavy 70 let založení fotbalu v Přešticích. Nejdříve přijela kompletní pražská Dukla a před návštěvou 500 diváků vyhrála jen 3:0. Naši hráli velmi dobře, několikrát ohrozili expřeštičana v duklácké svatyni Pavla Steinera a navíc Karel Šüss neproměnil penaltu. V závěru utkání rozhodla zkušenost Dukly, Fitzel dvěma góly a Janšta stanovili konečný výsledek.

Oslavy vyvrcholily 21. - 23. června, kdy si zahrála stará garda, žáci, béčko i áčko dospělých. To rozdrtilo 9:1 německý BSG Motor Neustadt. Pro zajímavost složení výboru fotbalového oddílu v jubilejním roce 1991: předseda: Jiří Kuželík, místopředseda: Ladislav Langmajer st., sekretář: Ladislav Langmajer ml., hospodář: Věra Langmajerová, členové výboru: Stanislav Trnka, Pavel Hochman, Jindřich Krýsman, Jaroslav Šuh, Václav Tříška, František Král, František Kripner, Jan Sikyta, Josef Pecl, Karel Ploch, Václav Pěchouček.

V předešlých letech bylo započato s výstavbou nové tribuny. Místa k sezení byla dána od podzimu 1990 k dispozici divákům, s dokončením kabin, sociálního zařízení a kulturní místnosti se počítalo v další

etapě. V jubilejním roce 1991 měl fotbalový oddíl TJ Přeštice 210 členů.

Pohárový duel s pražskou Slavií

Sezonu 1995 - 1996 zahájilo divizní mužstvo pod vedením nového trenéra Jana Boltíka a vedlo si velmi dobře v Poháru ČMFS. V předkole jsme vyřadili nováčka divize plzeňský Rapid. Utkání sice skončilo 2:2, ale na penalty jsme vyhráli 6:5. V prvním kole přijel do Přeštic nováček České fotbalové ligy FK Tachov. Naši fotbalisté předvedli výbornou hru a nad favoritem zvítězili 3:1. Postoupili tak do druhého kola, kde na ně

čekala prvoligová Slavia Praha.

Velký fotbalový svátek byl 30. srpna 1995 v Přešticích. Účastník Poháru UEFA postavil mužstvo Blažek - Lerch, Suchopárek, Hunal - Vávra, Šmicer, Poborský, Bejbl, Šmejkal - Hogen (55. Křištofík), Vágner (61. Novotný). Naši borci ve složení Mizera - Rajchart, Uzlík, Boltík, Silovský - Šašek (46. Kozák), Šneberger, Kožíšek, Vyleta (35. Rýmus) - Knopf, Dobrý (80. P. Dvořák) měli ze soupeře samozřejmě respekt, ale rozhodně se ho nebáli.

Přes 2 000 diváků zcela zaplnilo stadion a vidělo výborný fotbal. Vyspělost hostů se poprvé projevila ve 39. minutě, kdy Poborský zahrál roh a ve skrumáži se nejlépe orientoval Suchopárek - 0:1. Před přestávkou mohli naši vyrovnat, když výborně hrající Šneberger ideálně uvolnil Knopfa, ten mohl jít úplně sám na Blažka, ale v rozhodující chvíli uklouzl. Po přestávce měl po centru Kozáka vyloženou šanci Šneberger, ale Blažek míč bravurně vyrazil a zlikvidoval i dorážky Knopfa a Silovského.

Slavia definitivně o svém postupu rozhodla až po hodině hry. Explzeňák Šmejkal ideálně nacentroval a Šmicer rybičkou skóroval - 0:2. Další gól už nepadl, při několika šancích hostů podržel domácí brankář Mizera. A nakonec byl společně s brankářem Blažkem vyhlášen nejlepším hráčem utkání. Pro fotbalové příznivce z Přeštic a delekého i blízkého okolí to však byl nezapomenutelný zážitek, přestože naše mužstvo bylo z poháru vyřazeno.

Nejlepší divizní sezony

Už podzim ročníku 1997 - 1998 byl výborný. Mužstvo Přeštic zářilo a hrálo v soutěži nejhezčí fotbal. Také se několikrát proboujvalo do čela tabulky. Perfektní výkon podalo například v Plzni na SK 1894, kde přeštický tým ve složení Hrubý - D. Novák, Zd. Kuneš (69. Rýmus), T. Došek, Šamberg, R. Kuneš (82. Krotký), Blahoudek, Šindelář, Kyklhorn, Uzlík, Dobrý (87. Krieger) doslova svého soupeře přejel a vyhrál 5:0. Tři góly dal Dobrý, po jednom Šindelář a T. Došek.

Mužstvo přezimovalo na druhém místě s dvoubodovou ztrátou za Milínem. V zimní přestávce trenéra Jana Boltíka vystřídal Antonín Dvořák, který byl v plzeňské Viktorii pod smlouvou, přestože ho u prvoligového áčka vyměnil Petr Uličný. Smysl jeho příchodu do Přeštic byl v tom, že zde měla fungovat farma Viktorie a pokud byla chlumčanská keramička hlavním sponzorem Viktorie, vystřídalo se v Přešticích na hostování hodně hráčů z jejího kádru. Po osmnácti odehraných kolech byly Přešticce opět v čele divize, ale remíza 1:1 na půdě beznadějně posledních Horažďovic je sesadila z trůnu. Nakonec z toho byla konečná čtvrtá příčka.

Velice dobře ale mužstvo odehrálo i následující divizní sezonu 1998 - 1999. Ještě před jejím zahájením se naskýtalá příležitost postoupit dodatečně do České fotbalové ligy, ale to nakonec nevyšlo. Po šesti odehraných kolech bylo mužstvo na první příčce, ale neuspělo doma s druhou rezervou žižkovské Viktorie, prohrálo 0:1 a pozici lídra ji přenechalo. Po podzimu uhrál tým třetí místo a byl tři body zpět za první rezervou Českých Budějovic.

Dobré výkony pokračovaly i v jarní části. Třeba Vodňany si z Přeštic odvezly debakl 0:4. Dva góly střílel Salák, po jednom Peteřík a Ušák. A to ještě Pavel Dobrý, který ve svém přeštickém klubu hostoval z Viktorie Plzeň, neproměnil penaltu. Pro osvěžení paměti sestava z tohoto utkání: Chvojka - Tomášek, Blahoudek, Kraus, Mareš (45. M. Hettler) - Ušák (73. Šašek), Salák, Šindelář (83. Biedermann) Peteřík - Dobrý, Stoilov. Trenér Antonín Dvořák.

Přešticce dokázaly vyhrát třeba v Českých Budějovicích nad béčkem 6:1, nebo v posledním kole v derby v Chlumčanech 3:2 a nakonec z toho bylo třetí místo s třibodovou ztrátou za postupujícími Prachaticemi a se stejným počtem bodů jako druhé Strakonice. Třetí místo v této sezoně je nejlepším umístěním přeštických borců v šestnáctiletém divizním působení.

Úpadek a pád do přeboru

Sestupný trend se datuje od sezony 1999 - 2000, ve které Přešticce skončily v divizi na jedenácté příčce, ale před tím sváděly záchranářské práce, na což nebyly zvyklé. V ročníku 2000 - 2001 se mužstvo trochu zvedlo, uhrálo šesté místo a ještě podzim sezony 2001 - 2002 byl pěkný. Svědčí o tom přezimování na čtvrtém místě. Na jaře přišel ale velký pokles a mužstvo skončilo deváté.

Podobný scénář v podání přeštických borců měl i divizní ročník 2002 - 2003. Po solidním podzimu páté místo, ve druhé části soutěže pokles a konečná devátá příčka. Stejně jako předchozí rok. Sezona 2003 - 2004 je zapsána v přeštické historii černým písmem. Mužstvo se brzo začalo pohybovat v suterénu tabulky, přezimovala ještě na třináctém místě a toto smolné číslo přineslo na jaře opravdovou smůlu. Ztráty hráčů pro zranění a ztráty bodů.

Naděje na záchranu sice žila, ale nedařilo se vůbec nic. Sedm kol před koncem Přeštic klesly až na sestupovou předposlední příčku a už se z ní nedostaly. Spolu s nimi sestoupily i čtrnácté Rokycany a poslední Český Krumlov. Připomeňme si tehdejší sestavu z předposledního kola, kdy v souboji dvou sestupujících naše mužstvo zvítězilo nad Českým Krumlovem 3:1 dvěma brankami Šperla a jedou Brože. Přeštica: Kripner - Rajchart, M. Viktora, Milota - Benedikt, Ivanov (52. Brož), Silovský, Šindelář, Vasilev - Šperl (85. Demali), Mrázek. Trenér Josef Kožíšek.

V rozhovor pro noviny se předseda Josef Jeslínek snažil najít příčiny, proč mužstvo po šestnácti letech z divize sestoupilo. *"Pokud byly CHKZ hlavním sponzorem, byla jiná situace, než dnes, kdy všude chybí finance. To se hlavně u nás projevilo a klub to poznamenalo. My jsme dokázali sehnat prostředky na nový trávník, areál neustále zdokonalujeme, ale bohužel jsme spadli do přeboru. V áčku nás navíc na jaře postihovala ve velké míře zranění, což se odrazilo na výsledcích."*

Podle slov šéfa přeštického fotbalu se projevila i ztráta vlastního hřiště. *"Kvůli výstavbě nové travnaté plochy jsme museli konec loňského jara odehrát v Chlumčanech a začátek podzimu na našem vedlejším hřišti, které má minimální rozměry a absolutně nám nevyhovuje. Chyběly i tréninkové plochy a příprava na tuto sezonu nebyla rozhodně ideální."* Od sezony 2004 - 2005 hrají Přeštica krajský přebor. Tato soutěž je odpovídající současným ekonomickým podmínkám klubu.

Proslavili přeštický klub

Jaromír Bakule

Byl jedním z fotbalistů, kterým se z přeštického klubu podařilo vystoupat až do výšin a zahrát si první ligu. V roce 1994, když mu bylo 75 let, poskytl Plzeňskému deníku zajímavý rozhovor, z kterého několik pasáží vybíráme.

Během aktivní kariéry jste vystřídal šest klubů. Byl jste znám jako nekompromisní obránce. Kde jste přišel k té tvrdosti?

"V Hnidousích. Na Kladensku se to vždy hrálo pěkně od podlahy. Ne zákeřně, ale tvrdě. Tak se hrálo nejen v ligovém SK Kladno, ale ve všech okolních klubech."

Vzpomínáte, jak jste si dovedl poradit s hráči zvučných jmen?

"Když jsem hrál za SK Klatovy, tak jsme hostili pražskou Slavii. Přijela kompletní i se známým kanonýrem Franci Svobodou, který naháněl strach všem brankářům. Trenér mně před zápasem povídá - hraj tak, jako hraješ každý zápas, žádný respekt před Svobodou. Franci si to několikrát přirtil k naší brance, ale špatně pochodil. Napřed si to se mnou vyřizoval slovně a později to zkoušel při atakování, ale nakonec toho všeho nechal. Podobně si počínal i Ludl, když jsem hrál za SK Plzeň proti Spartě."

Jak se vám vůbec hrálo v SK Plzeň?

"Byli zde vynikající hráči. Například bratři Hájkové, inteligentní hráč na hřišti i mimo Fredy Sezemský, pracovitá včelička Vrba, hráčička Tajčner, Honomichl, Moravec a další. Přesto jsme sestoupili do druhé ligy. Já jsem se odporoučel a vrátil se do Přeštic."

Přeštica byly konečná?

"Z mateřských Přeštic jsem přestoupil do SK Klatovy, kam se mnou ještě přišel Šlédr, další ligový hráč plzeňského SK. Na hřišti u dragounských kasáren se hrála výborná kopaná. Jeden čas se z dorostu vytáhlo pět chlapců a hráli jako z partesu. Na Klatovy mám krásné vzpomínky a také ještě dnes, na pěkně odřenou nohu ze škvárového hřiště. V Klatovech hráli také fotbalisté z okolních míst jako ze Strážova, Janovic a Kdyně a všichni byli posilou. Formánek se dostal do Viktorie Plzeň a Vacovského si vybral SK Plzeň."

Vraťme se do Plzně. Zde jste našel trvalou družku.

"Svatba byla oznámena na 16. prosince 1944, ale v ten den byl hlášen nálet na Plzeň. Převážně jsme byli v krytu, když před tím, během houkání jsem běžel pro kytici a k fotografování jsme se dostali až následující den. Nakonec vše dobře dopadlo a s manželkou žiji dodnes."

A co fotbal?

"Po skončení aktivní činnosti jsem krátký čas dělal v Přešticích trenéra, později pokladníka a dnes už mě nikdo na kopané nevidí. Věnuji se zahrádce."

Jindřich Jindra

Byl vynikající brankářem, který to dotáhl až do reprezentace. Narodil se v roce 1936. Nesporný talent

prokázal už v přeštickém dorostu, s kterým se v roce 1951 stal přeborníkem okresu a v kraji se týž dorost umístil na druhém místě. Z party hráčů Malý, Mašek, Fornouz, Kalčík, Pelíšek, Blažek, Setíkovský, Matýs, Běl, Brunát, Bureš, Švajcr, Sýkora a Bešta to dotáhl nejdál. Až mezi elitní hráče republiky.

Základní vojenskou službu absolvoval v Hradci Králové, kde už zůstal pro zbytek své fotbalové kariéry. Funkcionářům místního Spartaku se na vojně zalíbil natolik, že zařídili jeho přestup z Přeštic. Ty sice ztratily výborného brankáře, ale nemohly mu bránit v kariéře. V roce 1960 v dresu prvoligového nováčka se stal mistrem Československa. S Hledíkem, Pičmanem, Pokorným, Kvačkem, Krejčím, Malíkem, Andrejskem si zahrál i PMEZ proti Panathinaikosu Athény a slavnému FC Barcelona.

Čtyřikrát reprezentoval Československo. V červnu 1961 naše národní mužstvo v Brně před návštěvou 40 000 diváků remízovalo s Argentinou 3:3 a Jindřich Jindra měl na trávníku před sebou Šafránka, Popluhára, Pluskala, Nováka, Kvašňáka, Masopusta, Scherera, Kadrabu a Maška. Byla to skvělá parta trenéra Rudolfa Vytlačila, která o rok později přivezla z Mistrovství světa z Chile stříbrné medaile.

Přeštický odchovanec v Chile chyběl, protože tehdy byla v republice obrovská konkurence skvělých gólmanů: Kouba, Pavlis, Hlavatý, Schroif, Mokrohajský, Houška, Jonák, Schmucker a další. Přesto ještě jednou, v roce 1964 nastoupil na Strahově za áčko Československa proti Jugoslávii. Dvakrát chytal za reprezentační béčko. V první lize odchytal v dresu Hradce Králové 143 utkání.

Byl miláčkem hradeckých fanoušků, které oslňoval efektními zákroky a jistotou. Byl vynikající nejen na brankové čáře, ale dokonale ovládl celé pokutové území. Tento svět opustil příliš brzo. V prosinci 2001 dorazila do Přeštic smutná zpráva, že Jindřich Jindra ve věku pětadesáti let odešel do fotbalového nebe.

Další ligisté z Přeštic

Samozřejmě, že Jaromír Bakule a Jindřich Jindra nebyli sami, kdo se z Přeštic dostal až do první ligy. V období mezi dvěma válkami hrál za SK Plzeň Václav Šlédr, za Viktorii Plzeň válčil ještě po osvobození republiky od německé okupace Jan Kuželík. Ten si zahrál naši nejvyšší soutěž i za Libeň, ale převážnou část své aktivní kariéry strávil ve Viktorii, kterou po druhé světové válce i trénoval a bývalí svěřenci na něj vzpomínali vždycky jen v dobrém. Jako kouč si prý nepotrpěl na nějaké velké teorie, byl velkým praktikem. Vždyť v plzeňských barvách odehrál šest prvoligových ročníků.

Do velkého fotbalu mířil i Miroslav Brunát. Přeštický rychlík byl na vojně v Dukle Tachov s populárním brankářem Františkem Čalounem, spolu měli zamířit v roce 1959 do plzeňského Spartaku. Nakonec však do Štruncových sadů odešel jen Čaloun, což byla velká škoda, protože přeštický odchovanec hrál ve vojenském celku prim. Střílel hodně gólů a na ještě víc jich nahrával. Po návratu odehrál Míra Brunát ještě pár zápasů za Přeštice a odstěhoval se na Moravu.

K velkým fotbalovým talentům patřil Pavel Krs. Obránce, nebo záložník vynikal od žákovských let. Ve druhé polovině osmdesátých let odehrál dvě prvoligové sezony v plzeňské Škodovce, v sezoně 1990 - 1991 hrál nejvyšší soutěž v Hradci Králové. Mezi tím a potom působil v zahraničí a na sklonku kariéry se ještě do Přeštic vrátil pomáhat diviznímu celku. Za Přeštice nedávno hrál i jeho syn.

Nesporným talentem oplýval i František Šambergr. V divizním celku začínal jako útočník, později hrál i obránce, či stopera. V první lize odehrál uprostřed devadesátých let dvě sezony za plzeňskou Viktorii a jednu dokonce za RH Cheb. Do Přeštic se několikrát vrátil, hájil i barvy divizních Chlumčan a v současné době hraje stále aktivně nižší soutěž v Německu. Je rovněž stálým hráčem staré gardy plzeňské Viktorie.

Kanónýrem jako hrom je Pavel Dobrý. Od mládežnických celků střílel góly jak na běžícím pásu, v divizní sezoně 1997 - 1998 jich nastřílel 26 a stal se suverénně nejlepším střelcem této republikové soutěže. Usilovaly o něj prvoligové kluby, nejvíce Blšany a plzeňská Viktoria. Nakonec skončil ve Štruncových sadech, proti Opavě vstřelil dokonce svůj první a poslední prvoligový gól. Sezona 1998 - 1999 pro něj byla v první lize totiž jediná. Bylo to ke škodě nejen jeho, ale především fotbalu, protože na první ligu rozhodně měl. Odešel do Německa, kde okusil v Drážďanech i III. ligu a německých sousedů působí dosud.

Podobný případ je i Václav Pěchouček ml. Velice hbitý a talentovaný záložník odešel z Přeštic do plzeňské Viktorie ještě v mládežnickém věku. V ligovém dorostu Viktorie hrál společně s Tomášem Doškem a Lukášem Doškem. Objevil se i v reprezentaci České republiky do osmnácti let. A když se už měl začít prosazovat do sestavy plzeňského áčka, najednou zmizel do Švýcarska, kde hrál mimo jiné i první ligu za Basilej. Po čase sice přestoupil zpět, v sezoně 2001 - 2002 byl v prvoligovém kádru, vstřelil jeden gól, ale nakonec se vrátil zpět do Švýcarska, kde se mu líbí a hraje tam stále.

Samozřejmě byla řada hráčů, kteří byli v Přešticích jen krátce a prvoligový dres před tím, nebo potom oblékli. Jen namátkou Pavel Steiner, Petr Dvořák, Tomáš Došek, David Novák, Pavel Vaigl, Karel Šilhavý, Vladimír Myslík, Petr Stoilov, nebo Petr Kopp. Také někteří trenéři s prvoligovou hráčskou minulostí v Přešticích působili: Antonín Dvořák, Jaromír Mysliveček, či Miloš Paul.

Psali historii klubu

Fotbalový rod Krýsmanů zářil

Patří mezi nejznámější fotbalové rodiny a to nejen v Přešticích. Vyšla z ní doslova řada aktivních fotbalistů. Zakladatelam rodu je Václav Krýsman starší, narodil se v roce 1921, což je symbolické, protože to bylo v roce, kdy vznikl současný přeštický klub. Fotbal hrál aktivně od svých patnácti let a vždy pravé křídlo, protože vynikal rychlostí, důrazem a střílel pěkné branky. Noviny o něm tenkrát psali: "Létající pravé křídlo."

V krajském přeboru v letech 1951 - 1953 patřil k nejlepším střelcům. Jeho góly, například proti Klatovům, Pivovarům, v Sušici, byly doslova lahůdkové. S aktivní činností skončil ve čtyřiceti letech, ale dále hrál za starou gardu. Fotbal vždy byl smyslem jeho života. V letech 1946 až 1981 byl správcem hřiště a také tam s rodinou bydlel. Velkou podporu měl v manželce, která obětavě prala desy, zašívala, žehlila, uklízela kabiny. Spolu vychovali další dva fotbalisty.

Starší ze synů Václav, je ročník 1944 a protože bydlel na hřišti, hrál fotbal od svých šesti let. Stále za Přeštice, jen na vojně za Slavoj Stod, jako nejvyšší soutěž hrál krajský přebor. Zastával post defenzivního záložníka, nebo předního stopera. Jeho předností byla tvrdost, byl výborným hlavičkářem. Jednou dal vojákům z RH Sušice gól hlavičkou z velkého vápna.

Nejraději vzpomínal na první utkání za áčko Přeštic proti Slavii Karlovy Vary, kdy se vyhrálo 1:0 a před výkonem přeštických fotbalistů se museli sklonit takoví borci, jako reprezentant Feureisl, či exsparťan Pahr. Jednou si dokonce zahrál ve stejné sestavě se svým otcem. Stalo se tak v roce 1961 v mistrovském zápase I. B třídy mezi Slavojem Přeštice B a Sokolem Žákava, kdy jeho otec slavil pětadvacet let sportovní činnosti.

Václav Krýsman ml. přestal hrát fotbal ve čtyřiceti letech a dal se na funkcionářskou dráhu. Čtyři roky byl vedoucím prvního mužstva dospělých. Zažil postupy, vítězství v krajském přeboru i pěkné divizní výkony. Z této funkce odešel na konci roku 1990.

Mladším ze synů zakladatele fotbalového rodu je Jindřich Krýsman. Fotbal hrál také od šesti let a vždy v Přešticích. Postupně za žáky, dorost, béčko, až po A mužstvo. Byl univerzálem, hrál obránce, záložníka, křídlo, vždy na pravé straně. V letech 1964 - 1965 hrál krajský přebor společně s bratrem Václavem. Jeden ze svých nejlepších zápasů sehrál v Chebu na Lokomotivě. Po skončení aktivní činnosti pracoval několik období ve výboru v různých funkcích.

Další kapitoly z fotbalového "krýsmanovského rodu" psali Jindra (1972) a Pavel (1974), synové Jindřicha Krýsmana, a Roman (1974), který je synem Václava Krýsmana ml. Všichni fotbal hráli, Jindra dokonce startoval i za divizní áčko.

Sága rodu Kripnerů je velká

Stejně jako rodina Krýsmanů, se nesmazatelně do historie přeštického fotbalu zapsal i rod Kripnerů. Vynikajícími borci byli bratři Karel a František Kripnerové. V padesátých letech byli členy základního kádru Přeštic, který bojoval v baráži s Posádkovým domem armády Plzeň o postup do druhé ligy. V tomto výborném mužstvu sehráli řadu vydařených utkání a dlouho bavili diváky svým nesporným uměním.

František Kripner po skončení aktivní kariéry trénoval žáky a dorost. Také fungoval a řadu let byl členem výboru fotbalového oddílu. Dnes již nežije. Jeho synové Stanislav "Sláva" a Karel oblékali přeštický dres od záčků. Stanislav Kripner byl členem přeštického kádru, který v roce 1988 vybojoval pro město postup do divize. Stejně tak začínali hrát i jejich děti, ale v současné době se už fotbalu nevěnují.

Karel Kripner nejstarší již také nežije, ale jeho syn Karel hájil barvy fotbalového klubu v Dobřanech. Jeho vnuk se jmenuje, jak jinak, Karel a v roli brankáře se vypracoval až do divizního mužstva Přeštic, kde hájil branku několik sezon. Samozřejmě byl oporou a útočné vozby soupeřů si na jeho umění hodně často vylámaly zuby. V současné době chytá v Německu.

Hráčů jménem Kuneš není nikdy dost

Psali historii a stejně tak píší i současnost. Rodina Kunešů má rozhodně v přeštické fotbalové historii své místo. František Kuneš byl dlouholetým funkcionářem přeštického klubu. Pracoval postupně v několika funkcích, vždy obětavě a bez ohledu na čas. Svého syna Zdeňka vychoval k lásce k fotbalu. Ten v šedesátých letech bojoval v mužstvu, které hrálo krajský přebor. Byl spíše ofenzivním fotbalistou a dokázal střílet i góly.

S manželkou vychovali dva syny. Oba po otci podělili nesporný fotbalový talent. Starší Zdeněk se

narodil v roce 1970 a prošel v Přešticích všechny mládežnické celky. V osmnácti letech debutoval v áčku a později na to v novinách vzpomínal. *"Přeštica postoupily do divize v roce 1988 a já si zahrál hned na podzim. Jeli jsme do Prahy k utkání s vysoce favorizovaným béčkem Sparty a trenér Altman se nebál mě postavit. Bylo mi osmnáct a bojoval jsem proti fotbalistům, kteří už okusili i první ligu. Dlouho jsme vedli 2:1 a nakonec remízovali 2:2, což byl pro nováčka velký úspěch."*

Vojnu prožil ve VTJ Stříbro, kde se ještě zdokonalil a po odkroucení služby v zeleném se hned vrátil do Přeštic. Časem se vypracoval mezi největší opory mužstva. Převážně na postu stopera, výborný hlavičkář s dobrou poziční orientací a přirozenou autoritou. Vykonal i kapitána mužstva a páska mu seděla. Časem se proměnil ve stálíci a lze říct, že bez něj by přeštická herní síla byla o hodně menší.

Věděli o tom i rozhodčí, kteří když potřebovali pro soupeře "zaříditi" potřebný výsledek, zaměřili se často právě na Zdeňka. Příkladem budiž jedno divizní utkání v Prachaticích, kde naše mužstvo už 2:0 vyhrávalo a za tohoto stavu byl tradičně výborně hrající stoper Kuneš vyloučen za běžný zákrok, který ani nebyl faulem, a to bez předchozí žluté karty. Nakonec Přeštica prohrály 2:3. Část své hráčské kariéry prožil v Německu, ale do Přeštic se vracel.

Jeho mladší bratr Radek se narodil v roce 1975. Byl obdařen technickými schopnostmi, elegencí, k přednostem výborného borce patřila dobrá poziční hra a velmi kvalitní přihrávka. Nejplatnější byl na postu ofenzivního záložníka. Typický dirigent mužstva. Také on se dočkal brzo premiéry v barvách divizních Přeštic. Nejdřív šel na hřiště jen na chvíli v roli střídajícího hráče, ale v sezoně 1996 - 1997 byl už hodně často v základní sestavě. Barvy přeštického mužstva hájili v jedné sestavě dva bratři Kunešové. Zdeněk na postu stopera a Radek na místě pravého záložníka.

Pro připomenutí sestava Přeštic z domácího utkání se Svěradicemi v listopadu 1996: Hutta - Mur, Zd. Kuneš, Uzlík, Rajchart - R. Kuneš, Vaigl (68. Šindelář), Blahoudek, Šneberger (85. Rýmus) - Šašek (60. Dobrý), Baxa. Trenér Jan Boltík. Nutno dodat, že Přeštica po dvou gólech Baxy a jednom Dobrého zvítězily 3:0 a Radek Kuneš patřil k nejlepším hráčům na hřišti.

Nebýt obrovské tragédie, měl před sebou pěknou kariéru. V létě roku 1999 výborný fotbalista i člověk, kamarád Radek Kuneš tragicky zahynul při výkonu svého povolání ve věku třidvaceti let. Nedočkal se ani narození svého potomka. Život ukázal svou nejsurovější tvář a do přeštických řad vnesl velkou bolest. Slzy byly málo...

Tim ale jméno Kuneš z přeštického fotbalu nemizí. Synové Zdeňka jdou samozřejmě ve šlépějích svých předchůdců. Starší Jakub hraje za starší žáky a mladší Filip je v přípravce. Je jasné, že spojení rodu Kunešů s fotbalem se hned tak nevytratí.

Fotbalová rodina Langmajerů

Nejstarší z fotbalového klanu Ladislav Langmajer se narodil v roce 1928. Do fotbalového míče se zamiloval v rodném Merklíně. Vinou zranění však brzy pověsil kopačky na hřebík a stal se velice mladým funkcionářem. Od roku 1961, kdy se přestěhoval do Přeštic, prošel celou řadou funkcí v místním klubu. Když před třemi roky slavil osmdesátku, tak si zavzpomínal na leta vzestupu přeštického fotbalu.

"Velmi kvalitní práce se v klubu odváděla za dob předsedování Karla Raunera, který vlastně připravil půdu pro další roky, kdy se postupovalo od 1. B třídy až do divize. Na jeho práci navázal Jirka Kuželík a další. Já dělal v klubu vždycky to, co bylo potřeba," přiznával skromně. Líbilo se mu i období, kdy Přeštica byly satelitním klubem prvoligové Viktorie Plzeň.

"Tehdy u nás trénoval Antonín Dvořák a zahráli si tu velmi dobří fotbalisté. Třeba Kyklhorn, Šambergr, Ušák, Myslík, Stoilov, nebo Tomáš Došek, kterého fandové přímo milovali. Také jsme hráli v popředí tabulky, jeden čas dokonce usilovali o postup do ČFL a na zápasy se chodilo dívat i pět stovek diváků." Ladislav Langmajer svůj milovaný klub sledoval až do konce života. Zemřel 17. února 2010 ve věku nedožitých dvaosmdesáti let.

K fotbalu přivedl i všechny členy rodiny. Syn Ladislav byl výborným brankářem, chytával dorosteneckou ligu za ZČE Plzeň, později v dospělých za plzeňský Rapid, podílel se i na postupu Přeštic do divize a po zranění se dal na dráhu rozhodčího. S píšťalkou to dotáhl až do krajského přeboru. V Přešticích rovněž trénoval i funkcionářil, jeden čas pracoval jako sekretář klubu. V současné době Ladislav Langmajer ml. vykonává funkci předsedy komise rozhodčích okresního fotbalového svazu Plzeň - jih.

Ani vnuk Lukáš fotbalovou rodinu nezradil. V necelých osmnácti letech v roli sudího už rozhodoval okresní soutěže a v současné době po dvou letech je už na listině rozhodčích Plzeňského kraje. A šéf komise krajských rozhodčích Ladislav Mareška o něm dokonce tvrdí: *"Je to velký talent."*

Ladislav Langmajer starší měl vždy oporu v manželce, která rovněž řadu let pracovala ve výboru fotbalového oddílu a dlouhou dobu ji diváci mohli a ještě mohou vidět v pokladně přeštického stadionu.

Nadále vypomáhá výboru například při vyplácení cestovních náhrad rozhodčím. Langmajerovi jsou fotbalovou rodinou jaksepatří.

Voják Trnka zradil Prahu a miluje Přeštice

Jeho jméno je s přeštickým klubem spjata měrou nebyvalou a s pár přestávkami v něm letos působí už dlouhých sedmačtyřicet let. Stanislav Trnka se narodil v roce 1944 a s fotbalem začínal v deseti letech na pražském Hagiboru v Dynamu Strašnice. S tímto oddílem spojil svůj osud až do nástupu na vojnu. Jako voják hrál za Duklu Příchovice a od roku 1964 za Přeštice krajský přebor.

Na tato léta má nejkrásnější vzpomínky, a to nejen fotbalové. Po vojně se totiž v Přešticích oženil a usadil natrvalo. Hlavnímu městu dal vale. Aktivně hrál jako obránce až do roku 1972, kdy už u mužstva působil jako hrající trenér. Zranění ho však úplně vyřadilo z aktivní činnosti a od té doby převzal pevně do ruky trenérskou taktovku. Převážně u prvního mužstva. *"Není těžké dělat trenéra, když se hra daří, když mužstvo šlape naplno. Lidé se poznají teprve tehdy, když přijdou svízele a nedaří se,"* vzpomíná na období, když Přeštice několik let hrály dokonce I. B třídu.

Teoretickou trenérskou trojku absolvoval s ligovými borci Františkem Plassem, Zdeňkem Michálkem a Ivanem Bicanem. Později si kvalifikaci zvýšil na dvojku. Trenérské krédo má jasné. *"Každopádně musí být v mužstvu morálka. Přestože jsou hráči amatéři, vztah ke klubu musí mít každý, stejně tak k povinnostem. Od každého jedince vyžadují odevzdat na hřišti maximum. Nemusí mu utkání třeba herně vyjít, ale musí jet nadoraz."*

Jako vzor měl dva trenéry a ještě po letech na ně vzpomíná. *"V žácích měl k nám nejmenším ve Strašnicích přímo otcovský přístup pan Kněnický. A když jsem vojákoval v Příchovicích a hrál za Přeštice, udělal na mě velký dojem hrající trenér Zdeněk Plecháček. Z jeho stylu přípravy i vedení mužstva při zápasech jsem si bral hodně a prakticky z tehdy získaných poznatků těžím dodnes,"* tvrdí zkušený přeštický trenér.

Že se trenéřinu naučil dobře, dokázal postupem přeštického týmu od I. B třídy až do divize a následným dlouholetým působením v této republikové soutěži, přestože se za šestnáctiletého působení Přeštic v divizi u mužstva vystřídal trenérů víc. Trenér Trnka má i své oblíbené mužstvo. *"Paradoxně to byl celek, který v Přešticích postoupil z I. B třídy do I. A třídy. Byli v něm například bratři Kripnerové, Jindřich, Lojda a další,"* vzpomíná.

Vedl ale úspěšně i další celky. Například Klatovy, Doubravku, Sušici, nebo Žákavu. Rukama mu prošla celá řada výborných fotbalistů, na jejichž vzestupu měl samozřejmě svůj podíl. *"Hráčů byla spousta, nechci na někoho zapomenout, ale byli mezi nimi výborní jedinci. Vůdčím typem mužstva byl Josef Kožíšek, odchovanec Viktorie Plzeň, který už byl v Přešticích při postupu do divize. Dobře se pracovalo s Pavlem Krsem. Talent měl Franta Šambergr, mohl dosáhnout daleko víc. Rád dělám s bojovníky, jako byl například Jarda Silovský, nebo Pavel Steiner v brance. Zásada ale je, že fotbal nehraje jedinec, ale kolektiv jedenácti hráčů."*

Ať už Stanislav Trnka byl mimo Přeštice kdekoliv, stále se rád vracel. *"Je to tak. Převážnou část trenérského života jsem prožil v Přešticích. Zdejší fotbal je i mým životem."* I dnes pracuje ve funkci sportovního manažera a při zápasech áčka v krajském přeboru je většinou na lavičce, protože trenér Václav Uzlík potí krev přímo na trávníku. Navíc se v roli trenéra stal s dorostenci podzimním vítězem krajského přeboru.

Šéf Kuželík vládl pevnou rukou

Patří mezi nejúspěšnější předsedy klubu v jehož čele stál šest let. Před tím byl ale i úspěšným hráčem. Jiří Kuželík se narodil 14. dubna 1948. Od svých devíti let hrál fotbal za žáky, dorostence, v sedmnácti už oblékal dres dospělých. Byl tvořivým hráčem, mohl nastupovat v záloze i v útoku, střílel góly. Přeštické barvy hájil do pětatřiceti let a potom přestoupil do Radkovic. Po pěti letech se vrátil zpět do Přeštic, kde se věnoval trenérské práci a fungoval ve výboru.

Na aktivní hráčskou kariéru vzpomíná hrozně rád. Především na dobu, kdy do mužstva dospělých přišel. *"Mně se povedlo hrát za muže už v sedmnácti letech a to se málokomu podaří. Přišel jsem do týmu, který hrál krajský přebor. Divize tenkrát neexistovaly, z přeboru se postupovalo rovnou do druhé ligy. Kolem sebe jsem měl samé výborné hráče. Například Karla Pěchoučka, Karla Zoubka, Pepíka a Karla Brunátů. Měl jsem ještě před vojnu a lepší fotbalovou školu jsem nemohl dostat,"* tvrdí dnes po letech Jiří Kuželík.

Sehrál za Přeštice desítky a desítky výborných utkání, ale nejraději si připomíná jedno. *"Zase to bylo před vojnu, brzo po mé premiéře v áčku. Hráli jsme s Kynšperkem, vyhráli jsme 4:0 a mně se podařilo vstřelit tři góly. Dostával jsem výborné přihrávky od zkušených borců, já to tam vždycky jenom tak dokopl,"*

směje se Jiří Kuželík.

V letech 1985 - 1991 se v roli předsedy podílel velkou měrou na vzestupu přeštického fotbalu. Postupy od 1. A třídy až do divize, první travnatá plocha v historii přeštického fotbalu, výstavba nové tribuny, v Přešticích hrála Sparta, Slavia, Viktoria Plzeň, internacionálové Československa, to je jen drobný výčet úspěchů, za kterými je jméno Jiřího Kuželíka. Nelze přirozeně zapomenout na akce, které byly po organizační stránce velmi náročné. Ať už to bylo dvakrát pořádané mistrovství České republiky mladších dorostenců, nebo několik ročníků velkého mezinárodního turnaje Welcome Cup.

Tato obrovská akce konkrétně vyžadovala od funkcionářů velké vypětí už v dlouhodobé přípravě a potom i v samotném průběhu. Bylo nutné s dostatečným předstihem zabezpečit ubytování a stravování velkého počtu zahraničních celků, dokonalou organizaci celého turnaje. Vždyť zahraniční celky byly v Přešticích od pátku až do nedělního večera. Připravit se musel samozřejmě i závěrečný večer spojený s vyhlášením vítězů a nejlepších hráčů. A vždy vše klaplo na jedničku, o čemž svědčily ohlasy zahraničních účastníků.

V éře Jiřího Kuželíka se pravidelně konaly mládežnické memoriály bývalých hráčů, či funkcionářů, například Karla Raunera, nebo Jana Zieglera, klub pracoval příkladně i na poli mládeže. Díky organizačním schopnostem šéfa oddíl zvládal i akce, na které si před tím netroufal. Předseda Jiří Kuželík byl rozhodný a rázný. Navíc se dokázal obklopit dostatečným počtem kvalitních funkcionářů a trenérů. I přes problémy zajistil ekonomickou prosperitu klubu. Ještě dnes, ve třiašedesáti letech je platným členem výboru.

Nejlepším kanonýrem je Kožíšek

Není příliš šutérů, kteří by za Přeštic zaznamenali tolik mistrovských gólů. Ale úplně nejvíc jich za své téměř desetileté působení v našem divizním celku zaznamenal Josef Kožíšek. Jen na krátký čas si v roce 1991 odskočil k sousedům do Německa. Celkem v této republikové soutěži nastřílel za Přeštic 44 gólů. I přesto, že nebyl vysloveně koncovým hráčem. Patřil k tvůrcům hry, dirigentům, zdobila ho především přesná přihrávka, ale vystřelit také uměl. Navíc byl velmi dobrým exekutorem trestných kopů a penalt.

Narodil se v roce 1966 a s fotbalem začínal v Nýřanech. Díky svému talentu byl už ve čtrnácti letech ve Škodě Plzeň a přes dorosteneckou ligu se dostal i do hráčského kádru dospělých. To bylo v sezoně 1984 - 1985. Vojenskou základní službu prožil v letech 1985 - 1987 v RH Cheb, kde byl členem širšího kádru, ve které byli například Tomáš Skuhřavý, Milan Kadlec, Michal Bílek, Vítězslav Lavička a další známá esa.

"Trénoval nás pozdější reprezentační trenér Dušan Uhrin a pro mě to byla výborná škola. Ligu jsem si sice nezahrál, ale dostal jsem se do sestavy, která vždy v létě hrála Interpohár," vzpomíná dnes Josef Kožíšek. Z Chebu se vrátil do plzeňské Škodovky, ale na jaře 1988 už byl v Přešticích. Stal se okamžitě oporou a pomáhal vybojovat divizi. Barvy přeštického klubu v republikové soutěži hájil hodně dlouho. *"Vlastně jsem hrál v Přešticích devět let a jsem jejich vůbec nejlepším divizním střelcem,"* říká Josef Kožíšek.

Za tu dobu se kolem něj vystřídalo hodně spoluhráčů. A jaké mužstvo bylo nejlepší? *"Pro mě určitě to, které hrálo divizi první sezony. Andrle, Bažant, Ježek, Tomíček, Zahálka, Kriegelstein, Štolba, Matík a další, většinou to byli místní kluci. Potom už do kádru stále více přicházeli hráči z jiných klubů,"* je přesvědčen o své volbě nejlepšího týmu Josef Kožíšek.

Za Přeštic sehrál desítky výborných zápasů. Za nejlepší považuje ten, kdy početným fanouškům připravil málem infarkt. *"Byla to první, nebo druhá divizní sezona. Hráli jsme ve Strakonících na ČZ a celý zápas se nám herně dařilo a měli jsme velkou převahu. Přestože byly i šance, nemohli jsme za žádnou cenu vstřelit gól. A já pár minut před koncem zahodil za bezbrankového stavu penaltu. Naštěstí jsem v nastaveném čase vstřelil z trestného kopu rozhodující gól."*

Nutno podotknout, že na zmíněné utkání ve Strakonících jely z Přeštic plné dva autobusy a fanoušci na tribuně trpěli. Josef Kožíšek hrál velký zápas, byl nejlepším hráčem na hřišti, ale po zahozené penaltě ho příznivci proklínali. Když však poslal míč z trestného kopu přímo do šibenice, vynášeli ho do nebes. Jeden z nich na Kožíškovu adresu po zápase jen poznamenal: *"Josef, ty nám dáváš zabrat..."*

Z Přeštic odešel hrát Josef Kožíšek do Vejprnic, potom oblékal dres Malesic a po zranění trénoval. Nejdříve v Nýřanech a dva a půl roku vedl Přeštic. Vrátil se na místo činu. Bohužel se mu nepodařilo divizi zachránit a potom ještě vedl celek v krajském přeboru. Další trenérské štace byly v Horní Bříže, Zbůchu a v současné době vede v I. B třídě FC Horšovský Týn.

Nejdéle kraloval předseda Jeslínek

Jedenáct let ve funkci předsedy fotbalového klubu? Není příliš takových hrdinů, kteří by tak dlouhý čas snášeli starosti a útrapy této šéfovské klíčové funkce. Přeštic však jednoho mají a jmenuje se Josef

Jeslínek. Je ročník 1965 a s fotbalem začínal samozřejmě v Přešticích a v sedmi letech. Prošel žáky, dorostem a narukoval na vojnu, kde obouval kopačky v béčku RH Domažlice, hrajícím 1. A třídu.

Po návratu hrál v béčku, chvíli v áčku, potom se zas vrátil do béčka, povinnosti na stavbě domu mu totiž nedovolily plnou přípravu. V době, kdy už mohl naplno trénovat, se probojoval do kádru divizního áčka a brzo se stal jednou z jeho opor.

Spolehlivý předstoper, ale i zadní stoper, nebo záložník měl i výborné trestné kopy z větší vzdálenosti. V jednom utkání v Českých Budějovicích s místním béčkem si postavil míč pětatřicet metrů od branky a propálil exligového brankáře Skálu tak prudkou bombou, že strážce domácí svatyně na míč nedosáhl, seč dělal, co mohl. Na svůj nejlepší divizní zápas si vzpomíná. *"Bylo to doma se Svěradicemi, vyhráli jsme 3:0 a hrálo se mi velmi dobře."*

Od roku 1992 hrál pět let v Německu, po návratu startoval za přeštickou rezervu a za Radkovicce. Mezitím už v roce 1995 usedl na horké křeslo předsedy přeštického fotbalu a kraloval v něm až do roku 2006. Za jeho šefování se na hřišti vybudovala řada nových věcí. *"Udělali jsme v nové tribuně topení, dali do provozu hospodu, dětské hřiště a za ním malou tréninkovou plochu, ze škvárové náhradní plochy se stala travnatá s osvětlením,"* vypočítává budovatelské úspěchy.

Nejvíc mu však dala zabrat kompletní rekonstrukce hlavní travnaté plochy. *"Tu jsme dělali na jaře 2003 a velký problém byl sehnat finanční prostředky. Nakonec se to ale podařilo, trávník se udělal. Stálo to však hodně úsilí,"* tvrdí Josef Jeslínek. Za jeho předsedování pracovali ve výboru Ing. Froněk, Jiří Sýkora, Ing. Jiří Lucák, který řadu let vykonával funkci sekretáře a v současné době je členem Výkonného výboru krajského fotbalového svazu a místopředsedou STK. Dále ve výboru pracovali Jaroslav Majer, Luboš Štych, Ladislav Langmajer starší, Jaroslav Valenta, Věra Langmajerová a Jiří Kořínek.

Když Josef Jeslínek přestal dělat předsedu fotbalistům, stal se ekonomem TJ Přeštice.

Slovo současného šéfa

V čele přeštického klubu dnes stojí Martin Knopf, rovněž bývalý velmi dobrý fotbalista. Přeštické barvy hájil úspěšně několik sezon v divizi a ještě nedávno bojoval i za béčko v I. B třídě. Za aktivní éry v roli ofenzivního hráče nastřílel spoustu krásných gólů a na ještě víc jich spoluhráčům přihrál. Dnes přeštický fotbal řídí a když se ohlíží zpět do historie klubu, nebyl by rád, kdyby se na někoho významného zapomnělo.

"Je třeba si připomenout správce, kteří se starali o naše hřiště. Václav Krýsman starší pečoval o hřiště hodně přes třicet let, po něm to byli Václav Šlajs, Jiří Kolena, který navíc po aktivní hráčské kariéře spoustu let v klubu trénoval, správce dělal František Šveda, František Adamec a v současné době vykonává správce hřiště už čtrnáctým rokem Láďa Donoval. Všem patří veliké naše poděkování," říká Martin Knopf.

Je jasné, že v současných náročných ekonomických podmínkách je řízení fotbalového klubu stále těžší. Zabezpečit činnost všech mužstev vyžaduje značné úsilí. I současný předseda považuje za důležité maximální pozornost věnovat výchově mládeže, od těch nejmenších až po dorostence. *"V letošním jubilejním roce se uskuteční v rámci oslav již 8. ročník přeštického turnaje minižáků, který má velkou tradici. Patroni tohoto turnaje jsou poslanci Parlamentu České republiky Ing. Jiří Papež a Mgr. Ivana Levá. Za to jim patří velké poděkování,"* uvedl svůj názor předseda.

Sám si je vědom, že nelze vyjmenovat všechny hráče, trenéry a funkcionáře, kteří se podíleli na úspěšné devadesátileté historii přeštického fotbalu. *"Všem ale patří velké poděkování na dobrém chodu oddílu především v posledních letech, kdy rozhodně nebyla jednoduchá situace. Všichni jsme to měli dost složité. Funkcionáři a trenéři však odvedli dobrou práci a naše díky patří především sponzorům, bez kterých by fotbal v dnešní době nešel vůbec dělat."*

Citace z dobového tisku

Fotbalisté Slavoje Přeštice sněmovali

V neděli 1. prosince se sešli fotbalisté přeštického Slavoje na své výroční schůzi. Hlavní referát přednesl předseda oddílu s. Horský. Kriticky hovořil o nedostacích, které se objevily jak v samotném výboru, tak i ve výkonnosti všech mužstev. O předneseném referátu proběhla živá diskuse. Ke zlepšení výkonnosti všech mužstev zajistí výbor řádnou zimní přípravu, vytvoří podmínky pro výchovu diváků, aby se jejich chování zlepšilo a posléze zabezpečí hospodářskou prosperitu oddílu.

(Nový život v prosinci 1963)

Derby bez šťávy

Odložené utkání krajského přeboru dvou blízkých soupeřů skončilo po zásluze nerozhodně. Slavoj Přeštice - Baník Líně 1:1 (0:0). Hra měla od počátku jen průměrnou úroveň. Domáci měli od počátku hru ve své moci, nedokázali však vstřelit více než jednu branku. Úspěšným střelcem byl Zoubek. Potom se však přeštický trenér Bakule dopustil chyby, když právě Zoubka, který je pro hru zálohy nepostradatelný, poslal do útoku. Tím ztratila hra Slavoj veškerou koncepci. Línští začali nebezpečně útočit a sedm minut před koncem zápasu Beránkem vyrovnali.

(Nový život v listopadu 1964)

Tvrdě v přípravě, lehkou v boji

Podle tohoto známého hesla se připravuje na jarní sezonu pod vedením trenéra Holého zástupce našeho okresu v krajském přeboru kopané Slavoj Přeštice. Bez ohledu na počasí trénují fotbalisté třikrát v týdnu, v úterý, ve čtvrtek a v neděli dopoledne. Průměrná účast z obou dospělých mužstev se proti minulým rokům značně zlepšila - na každém tréninku je kolem dvaceti hráčů. Protože fotbalistům Slavoj chyběly v posledních minutách podzimních zápasů síly, tvoří nedílnou část vytrvalostní lehkootletický trénink. Hráči už mají naběháno několik desítek kilometrů.

Do kolektivu mužstva se vracejí: Mašek z Dukly Slováky, Krýsman ze Slavoj Stod, Pěchouček z Lužan a byl získán Kubeš z Dnešic. Oddíl opouštějí brankáři Štych a Valenta. První odchází do Dobřan, druhý do Chlumčan. Noví hráči spolu s ostatními se představí tuto neděli v přípravném utkání v Dobřanech.

(Nový život v únoru 1965)

Okresní derby na úrovni

V derby zástupců našeho okresu v krajském přeboru Přeštice porazily Stod 1:0. Před utkáním měla obě mužstva 11 bodů a svorně vedle sebe zaujímal střed tabulky. A protože v letošním ročníku krajského přeboru má každý bod cenu zlata (pouze sedm mužstev z každé skupiny vytvoří od příští sezony jednu skupinu krajského přeboru a ostatní sestoupí), bylo toto derby zvlášť napjatě očekáváno.

Na dvě stovky diváků (Přeštice by si zasloužily větší přízeň) vidělo fotbal velmi dobré úroveň. Zpočátku byla hra vyrovnaná, hosté ovládali střed pole a měli i několik šancí. Dobře hraje obrana Přeštic v čele se stoperem Kripnerem a brankářem Langmajerem však odolávala. Na druhé straně se útočníci domácích snažili pronikat středem a nevedlo se jim to. V druhé půli však nastal zvrat. Do útoku domácích nastoupil dravý Tomíček, svým pohybem a důrazem na sebe vázal pozornost obránců a tím uvolňoval prostor pro ostatní útočníky.

Přešticí vyráběli šance jako na běžícím pásu. Realizovat se však povedlo pouze jednou. Po centru z levého křídla duše mužstva domácích, kapitán Kmoch perfektní technickou střelou překonal výborného brankáře Stoda. Branka, která by patřila do soutěže o gól měsíce a která opět dokázala, jak účinná je křídelní hra a střelba bez přípravy. Snaha hostů o vyrovnání byla marná.

(Nový život v listopadu 1986)

Zasloužené první body

První divizní utkání hrané v Přešticích po třiceti letech bylo očekáváno s obavami. Vojáci z Písku mají s touto soutěží už své zkušenosti a naopak přeštickému nováčkovi se v prvním utkání v Praze na Montážích nedařilo a prohrál 0:2. Navíc se v týdnu při tréninku vážně zranil obránce Petr Rýmus, který se slibně rozehrával na místě stopera. Utkání však skončilo velkým překvapením a Přeštice zvítězily 4:1.

Na 500 diváků vidělo očekávaný úvod - vojáci plně ovládli hru. Byli rychlejší, fotbalovější, a také se hned v 7. minutě ujali vedení. Nadále útočili a zdálo se, že utkání bude jen otázkou skóre. Domáci se však postupně zbavovali otěží nesmělosti a bojácnosti, postupně hru vyrovnávali a najednou byli rovnocenným soupeřem. Zároveň se dostávali do slibných šancí. A také ve 40. minutě po krásném Kmochově přetaženém centru Zahálka hlavou vyrovnal - 1:1.

Druhý poločas všechny přítomné doslova šokoval. Vojáci neustále útočili "do plných," ale Přeštice začaly hrát vysloveně chytře. V podstatě nechaly vojáky uběhat. Posílený střed hřiště získával stále více míčů a záložníci posílali přesné přihrávky do běhu útočným hrotům Zahálkovi a Tomíčkoví. Po jednom takovém úniku v 55. minutě Tomíček uvolnil Zahálku, ten obešel i brankáře a střelil do prázdné branky - 2:1.

Vojáci nadále útočili, ale šance se rodily před jejich brankou. V 65. minutě Kmoch chytře hlavou přehodil brankáře - 3:1. V 70. minutě Zahálka po samostatném úniku dal těsně vedle. A konečně v 76. minutě Kmoch

s cizelérskou přesností uvolnil Tomíčka a ten suverénně stanovil výsledek na konečných 4:1. Další šance zůstaly nevyužity. Zrodilo se první zasloužené vítězství nováčka.

Bylo dílem velmi dobře stanovené taktiky, podpořené bojovností všech hráčů. Nad ostatní vynikli Levý, Ježek, Kriegelstein, Tomíček, Zahálka a vynikající výkon podal Kmoch, jehož přihrávky "měly oči." Na dvě branky perfektně přihrál a jednu dal sám. Celkově mělo utkání velmi dobrou úroveň, s přehledem řídil Topič z Prahy. Žluté karty 2:3. Sestava Přeštic: Steiner - Bažant (Štolba), Andrie, Levý, Fořt - Kriegelstein, Kmoch, Kožíšek, Ježek - Zahálka (Matík), Tomíček.

(Nový život v srpnu 1988)

Jak jedná výbor

Kvalitní chod velkého fotbalového oddílu, kterým ten náš počtem členů a družstev rozhodně je, vyžaduje i dobrou práci výboru. Mozkové centrum oddílu se schází každé pondělí v klubovně hotelu Sport večer od 19.30 a v letním čase od 20 hodin. Za řízení předsedy Jiřího Kuželíka proběhne nejdříve kontrola plnění úkolů z minulého zasedání. Osobně se zodpovídají jednotliví trenéři a funkcionáři.

Následuje zpráva sekretáře, kde zkušený funkcionář Karel Ploch seznamuje výbor s došlou korespondencí, s úkoly vyšších fotbalových orgánů, se zabezpečením jednotlivých utkání a akcí. Dalším bodem programu je příprava zápasů všech družstev na celý týden. Vše se připravuje po stránce organizační, pořadatelské činnosti, dopravy na utkání atd.

V další části schůze už jsou přítomni trenéři a vedoucí jednotlivých mužstev a hodnotí se zápasy z posledního odehraného kola. Hodnocení je většinou kritické, hledají se rezervy ke zlepšení výkonů a nechybí ani návrhy na řešení problematických záležitostí. Velkou pozornost věnuje výbor hodnocení mládežnických družstev. Jde o to, aby si náš oddíl vychoval sám kvalitní fotbalisty. V posledním bodu jednání, což je různé, jsou projednávány další otázky.

Funkcionáři přichází s náměty, připomínkami a návrhy. V poslední době se hodně diskutuje o přetížení dvou hracích ploch, nestačí ani výpomoc Radkovic a metodik oddílu Sláva Holý má problémy s pokrytím všech tréninkových hodin.

Jednání výboru jsou otevřená, kritická, dost často s bouřlivější výměnou názorů, ale vždy v zájmu věci. Všichni ve výboru mají zájem na kvalitním chodu oddílu a dobrých výsledcích přeštického fotbalu.

(Zpravodaj oddílu v říjnu 1989)

Gólové parády Františka Šambergra

V ostře sledovaném divizním utkání byl velkým favoritem vedoucí Tachov, ale domácí chtěli pokračovat ve vítězné šňůře a na lídra se pečlivě připravovali. Z prvního útoku zahrozil domácí Knopf střelou nad, vzápětí se dostal na druhé straně do šance Bezdička a Kalina v brance Přeštic byl na místě. Tachovští zahájili utkání sebevědomě, lépe kombinovali a měli mírnou převahu.

Přeštica ale pozorně bránily a využívaly každé příležitosti k nebezpečným protiútokům. Rušno bylo po čtvrt hodině hry, kdy se nejdříve dostal do vyložené šance Čejka a dlouhán Kalina zachránil. Z protiútku Šašek uvolnil Knopfa, ten dal z dobré pozice vedle. Po půlhodině hry vznikla dramatická situace před hostujícím brankářem Charvátém, hlavička Šambergra po závaru již směřovala do branky, ale v poslední chvíli zasáhl výborně hrající Koniček.

Vypadalo to, že první půle skončí bez branek, ale ve 43. minutě hosté polevili v pozornosti, Šašek vtipně přes obránce uvolnil Šambergra, který unikl, šel úplně sám na Charváta a elegantně ho přeloboval - 1:0. Do druhé půle nastoupil Tachov s cílem vyrovnat, ale také Přeštica hrály aktivně, a tak byla hra vyrovnaná s dramatickým nábojem. V 55. minutě vyvrcholila aktivita domácích asi nejhezčí akcí utkání. Míč šel po ose Šašek - Knopf - Silovský až k volnému Šambergrovi a jeho přesná střela našla levou šibenici - 2:0. Byl to již devátý gól tohoto hráče po jeho návratu do Přeštic, celkově v divizi jedenatřicátý.

Tachov vrhl všechny síly do útoku, ale domácí obrana pracovala spolehlivě. Zvýšit skóre mohly naopak Přeštica. V rychlém protiútku si několikrát vyměnili míč Šambergr s Kožíškem a posledně jmenovaný v jasné šanci přestřelil. V 70. minutě zahrozil pro změnu z trestného kopu Hudec. Potom hostům trochu pomohlo vyloučení domácího stopera Kuneše za druhou žlutou kartu. Chvilí na to pronikl po pravé straně Houška, ale jeho střelený centr efektně zlikvidoval Kalina.

Ještě v poslední minutě měli opět obrovskou šanci domácí. Kožíšek uvolnil Silovského, střelu Charvát vyrazil a Šambergrova dorážka hlavou mířila vedle. Přeštica vyhrály 2:0 zaslouženě nad soupeřem, který prokázal nesporné kvality, ale doplatil na nedůraznou koncovku. Vítězové měli obrovskou vůli po vítězství a ve všech řadách bojovností přímo oplývali. Jednotlivce nemá cenu chválit, vítězství nad lídrem divize bylo dílo vysoce kolektivní. Tachov se cítil trochu poškozen, za Šaškovo zakopnutí míče chtěl červenou (měl už

ŽK), výborně se předvedli Hudec, Koníček a Bezdička.

S blížícím koncem se utkání zbytečně přiostrilo, na což doplatil vyloučením Kuneš a také domácí se cítili tímto verdiktem poškozeni. Rozhodoval Miroslav Vočka z Kaplic. Žluté karty 3:4, červené 1:0. Přihlíželo 423 diváků.

Přeštice: Kalina - Boltík, Kuneš, Uzlík, Rýmus - Šašek, Kožíšek, Šneberger (Hajšman), Silovský - Knopf (Poslední), Šambergr. Trenér Stanislav Trnka.

Tachov: Charvát - Mráz, Koníček, Vlček (Roháč), Hejkal, Brouzda (Tolar), Hudec, Branec, Houška, Čejka, Bezdička. Trenér Jaroslav Brouzda.

(Fotbalpress v květnu 1995)

Bojovník, hlavičkář a student

V Třeboni patřil tradičně k nejlepším bojovníkům v barvách Přeštic Václav UZLÍK (24 let). V roli předstopera tvrdostí a důrazem rozbíjí vždy útočné akce soupeře. Odchovanec Prazdroje Plzeň obouval kopačky v ZČE, jeden rok byl v kádru áčka Dukly Praha, kde ho trénovali Michal Jelínek a František Plass, potom hráč SK Plzeň 1894 a od roku 1994 fotbalista Přeštic.

Patří sice k nejlepším defenzivním hráčům, ale dokáže podpořit i útok. Za Přeštice nastřílel v divizi deset gólů. Většinu z nich dal hlavou, hra hlavou patří k jeho největším přednostem. Sobotní zápas svého mužstva v Třeboni (2:3) považuje za kvalitní. *"Hrál se oboustranně tvrdý, ale výborný fotbal. Padlo pět gólů a lidem se utkání muselo líbit. Měli jsme sice řadu šancí, ale domácí hráli v první půli vyspělý fotbal. Hru dirigoval Kříkava a v útoku byl nebezpečný Havel."*

Za zlomový moment považuje Václav Uzlík situaci ve 45. minutě, kdy po faulu Rajcharta dali domácí z penalty druhý gól a vedení o dvě branky Třeboň už dotáhla k vítězství, přestože Přeštice zahrály po přestávce výborně. *"Třeboň má hodně kvalitní mužstvo, ví co má hrát, je vidět, že trenér Dejmál dal hře systém vyhovující hráčům. Jestliže jsme je donutili bránit, je to dobré vysvědčení i pro nás. Konečně jsme dneska hráli fotbal, na který máme,"* říká Uzlík.

Dosavadní jarní výsledky Přeštic hodně nabourala nečekaná domácí porážka 0:1 s Českým Krumlovem. I v dalších utkáních hráli hráči zbytečně pod psychickým tlakem. *"Pořád se projevuje, že máme hodně mladé mužstvo, a když se musí za každou cenu vyhrát, obvykle podléháme tlaku a všichni potom nedokážeme uplatnit svoje přednosti. Myslím si, že při vhodném vedení to je jenom otázka času a budeme hrát dobře."*

Studenta Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze čeká v květnu státnice a obhajoba diplomové práce. Ke svému dalšímu fotbalovému výhledu říká: *"Zatím mělo studium přednost před fotbalem, škola je prioritou. Kvůli škole jsem odmítl i několik výhodných nabídek z vyšších soutěží. Teď školu dokončím a chtěl bych zkusit konečně vyšší soutěž než je divize."* Je tedy docela možné, že o jednu z opor Přeštic bude v letní přestávce zájem.

(Plzeňský deník v dubnu 1997)

Óda na fotbal v podání Doška

Po dobrém výkonu v Tachově počítali divizní fotbalisté SK Smíchov v utkání s Přešticemi s vítězstvím, které by je vyneslo do samého popředí tabulky. Přeštice však šokovaly soupeře i pražské diváky kvalitním výkonem. Mužstvo bylo dirigováno osou: zadní stoper Šambergr, záložník Blahoudek a útočník Tomáš Došek, nejlepší hráč na hřišti, který byl k neudržení.

Těmto třem protagonistům ostatní zdárně sekundovali a zrodilo se zasloužené vítězství Přeštic 4:0, po poločase 3:0. Ukázkové góly stojí za popsání. V 5. minutě T. Došek unikl po pravé straně až do vápna, naservíroval míč Blahoudkovi a ten mířil přesně - 0:1. Ve 27. minutě vybojoval T. Došek ztracený míč, následovala rychlá kombinační akce, technický lob Blahoudka do břevna a dorážka Kyklhorna do šibenice - 0:2. Minutu před přestávkou unikl T. Došek sám od půlky a zakončil prudce k tyči - 0:3. V 58. minutě Kyklhorn vysunul Dobrého, následovala klíčka brankáři a střela do prázdné branky - 0:4.

Několik dalších šancí Přeštic, především po únicích T. Doška, zůstalo nevyužito. Domácí trenér Václav Křížek po zápase ocenil výkon Přeštic. *"Hosté nás přehrávali po všech stránkách a vyhráli naprosto zaslouženě. Nestačili jsme vůbec na Tomáše Doška, který měl dostatek prostoru a navíc jsme dělali taktické chyby. Naprosto nám chyběl pohyb a důraz."*

Nároční diváci s obdivem hodnotili herní projev přeštického mužstva. Spokojen byl i trenér Jan Boltík. *"Proti mužstvu, které podává dobré výkony jsem měl určité obavy, protože nám zatím chybí někteří hráči. Podali jsme však velmi dobrý výkon. Bylo vidět hodně fotbalových akcí, kdy přechod ze zajištěné obrany do rychlých brejků dělal domácím velké problémy. Rychlý Tomáš Došek si dělal s domácí obranou co chtěl a*

*byl nejlepší na hřišti. V útoku hodně bojoval Dobrý."
(Plzeňský deník v srpnu 1997)*

Po šestnácti letech chce hrát v Německu

Je příkladem věrnosti klubovým barvám. V sedmi letech začínal pod vedením trenérů Turečka a Pelíška v Lužanech, ale brzo přestoupil do starších žáků Přeštic. V tomto fotbalovém městě začal Václav ŠAŠEK (23 let) svůj nesporný talent rozvíjet. *"Formovali mě trenéři Brada, Pech, Procházka, Lódr, Boltík, teď naposled Dvořák, ale nejvíc mi dal Stanislav Trnka, který mě vytáhl v šestnácti letech z mladšího dorostu rovnou do divize."*

Přeskočil kategorii staršího dorostu a začal válet divizi, což je v našich krajích řídkým jevem. Do Přeštic přijel SK Plzeň 1894, bojující tehdy o postup do ČFL, a prohrál 2:5. *"To byl určitě můj nejlepší divizní zápas. Dal jsem tři góly a většinou mi na ně přihrával Venca Davídek, dnes stoper Blovic."* Působení v Přešticích přerušila vojna a I. A třída v Janovicích, ale tuto povinnost Václav Šašek nepovažuje rozhodně za ztrátu. *"Vytvořila se tam výborná parta. Michal Viktora a Zdeněk Valenta ze Svěradic, dnes hrají v Nepomuku, brankář Radkovský z Neratovic, výborní byli kluci ze Sokolova."*

Po návratu z vojny se znovu vrhl do divizních bojů, střílel góly, přihrával na ně, ale v poslední sezoně ho trenér Antonín Dvořák dost často nechával sedět na lavičce. *"Rád bych samozřejmě nastupoval od začátku, ale hrají kluci, kteří mají lepší formu. V žádném případě jsem nezatrpkl."* Také na konečném třetím místě Přeštic má Václav Šašek svůj podíl, přesto společně s Ivanem Blahoudkem oznámili výboru svůj úmysl odejít do Německa.

"Ivan by měl jít do klubu, kde hraje Pavel Krs a já mám něco rozjednáno ve městě vzdáleném asi sto kilometrů od Přeštic. Nic jistého to ještě není, rád bych ale po šestnácti letech změnil prostředí." Hráč, který za nejlepší přeštické spoluhráče považuje Šnebergera, Dobrého, Šindeláře, Rajcharta, Radka Kuneše, Zdeňka Kuneše, Hajšmana a Kozíška, tak pravděpodobně prodlouží už tak předlouhou šňuru fotbalistů, kteří do Německa odcházejí. A jenom z Přeštic jich byla za jedenáctileté divizní působení hezká řádka.

(Plzeňský deník v červenci 1999)

Řezník milující dobrý fotbal

Fotbalový míč a řeznické náčiní ho provází celý život. S milovaným sportem začal v osmi letech v Přešticích. Nejdřív hrál v poli, ale ve dvanácti se Jaroslav VALENTA postavil do branky. *"Tenkrát na zápas nepřišel gólman, volba padla na mě a už jsem mezi tyčemi zůstal. Dodnes vzpomínám na první trenéry. Jan Kacerovský a Jan Ziegler nás naučili hodně."*

V dorostu se dostal až do krajské jedenáctky, kde mu dělal náhradníka pozdější prvoligový gólman plzeňské Škodovky Milan Hop, jeden čas také hájící branku Přeštic. *"Za dospělé jsem chytal už v sedmnácti letech a na vojnu jsem měl jít do Dukly Cheb. V Přešticích se ale zranil Honza Štych, mně zařídili funkcionáři vojnu v Plzni a zároveň jsem chytal divizi v Přešticích."* Po vojně brankář Valenta přestoupil do Chlumčan, v sedmadvaceti se do Přeštic vrátil, ale brzo z pracovních důvodů skončil.

"Povolání dostalo přednost, ale patnáct let jsem chytal za podnikovou jedenáctku Pramenu a končil vlastně až v pětáctiřetce." Velmi dobré vzpomínky má na mužstvo žáků Přeštic z roku 1951. *"V Praze jsme tenkrát porazili jeden z našich nejlepších žákovských týmů Meteor Žižkov 3:1. Za domácí nastoupili pozdější hráči Slavie a reprezentanti Jan Lála a Karel Nepomucký. Já dělal ve třinácti v přeštické brance náhradníka Jindřichu Jindrovi, který se stal v roce 1960 se Spartakem Hradec Králové mistrem Československa a chytal i za národňák. Na to se hezky vzpomíná."*

Když Jaroslav Valenta pověsil kopačky na hřebík, začal funkcionářit. V Přešticích byl členem výboru, manažerem i sponzorem. Je velkým příznivcem místního klubu. Fandí Slavii Praha a plzeňské Viktorce, jejíž zápasy pravidelně navštěvuje. Kvůli svému sportu však nikdy nezanedbával zaměstnání. Vyučil se řezníkem a dnes je úspěšným podnikatelem. V sobotu 25. prosince oslaví Jaroslav Valenta šedesáté narozeniny.

(Plzeňský deník v prosinci 1999)

Steiner vychytil Jarolíma

Bezbrankovou remízu vybojovaly v divizi Přeštic na půdě třetího béčka Marily Příbram a podaly velmi dobrý výkon. *"Hlavně v první půli byla naše hra kvalitní. Kluci hráli rychle, důrazně a s nasazením,"* pochvaloval si asistent trenéra Jiří Kolena. Na hřišti v Bohutíně byl po zahájení terén dobrý, ale postupně se zhoršoval. Přeštic se dostaly do několika šancí, stejně tak i domácí, ale obrany odolávaly.

"Po přestávce nás domácí trochu začali přehrávat ve středu hřiště, ale my jsme využívali každé možnosti k brejku. Dobré příležitosti měli Soušek s Jirkou Biedermannem." V 78. minutě mohlo být o osudu utkání rozhodnuto. Neúmyslnou ruku obránce Mareše posoudil rozhodčí jako penaltovou. "Bylo to hodně přísné. Míč si postavil na značku Lukáš Jarolím, který nesmí hrát ligu kvůli kartám, mířil doprostřed branky, ale do strany padající Pavel Steiner střelu ještě stačil zlikvidovat."

Samotný závěr utkání byl hodně dramatický. Domáci Koudela byl vyloučen za faul na Brejchu zezadu a v poslední minutě propásly Přeštice tutovou šanci. *"Mohli jsme vyhrát, ale jsme spokojeni s výsledkem i výkonem. Naše mladé mužstvo domácí téměř k ničemu nepustilo,"* říká asistent Jiří Kolena.

(Plzeňský deník v dubnu 2001)

Hřiště v Přešticích potřebuje pomoc

Travnatou hrací plochu slavnostně otevřeli fotbalisté Přeštic v roce 1985 přátelským duelem se Spartou Praha a po více než sedmnácti letech dosluhuje, přestože byl trávník každoročně rekonstruován, vždy zhruba za 60 000 korun. Dnes se na něm nedá hrát a divizní mužstvo díky pomoci Chlumčan muselo sehrát dva poslední zápasy na tamní škváře.

"Chlumčanům děkujeme, ochotně nám vyšly vstříc. Náš trávník se začíná uprostřed propadat. Začalo to srpnovými lijáky, zapůsobily spodní vody, jsou narušeny drenáže a ze hřiště tak máme vanu, kde se voda stále drží uprostřed, neodtéká a vytváří bahnitý povrch," líčí současný stav předseda oddílu Josef Jeslínek a zároveň vidí cesty řešení.

"Pozvali jsme firmu, která dělala trávníky třeba v Teplicích nebo na Spartě, oni udělali sondáž a závěr je jasný: dílčí úpravy nemají cenu, jediným řešením jsou nové drenáže a nový povrch. Začali by v dubnu a v září by se už mohlo hrát, stálo by to však tři miliony korun. Pokud bychom přivezli nové travnaté koberce z Německa, zkrátí se termín o dva měsíce, ale zároveň to bude o dva miliony dražší. Na stávajícím terénu sehrajeme jaro, jen když bude absolutní sucho. To vidíme dnes, kdy je trávník pátý týden pod vodou a nedá se tam ani chodit. Zničená je i náhradní tráva, kde se připravuje 150 hráčů oddílu."

Představu jak sehnat peníze v Přešticích mají. *"Chceme jednat přes okresní svaz s ČMFS o výpomoci,"* slibuje Josef Jeslínek. Fotbalisty by neměla nechat na holičkách ani místní radnice. Klub hraje už patnáct let nepřetržitě divizi, vzorně reprezentuje kraj i město, fotbal je v Přešticích pojmem, sportem číslo jedna a chodí na něj nejvíc lidí. Je nejvýznamnější zábavou ve městě a vyplňuje volný čas mládeže. Na stadionu jsou pořádány a mimofotbalové akce, například tři roky po sobě se tam uskutečnila významná soutěž mažorettek.

(Plzeňský deník v listopadu 2002)

Derby v Chlumčanech pro Přeštice

Rivalské souboje mezi Chlumčany a Přešticemi bývaly ještě nedávno ozdobou divize, v neděli si to oba blízcí soupeři poprvé rozdali v krajském přeboru. Přeštice pokračovaly ve vítězné sérii a na výborně připraveném chlumčanském trávníku vyhrály 3:1. Favorit to však neměl vůbec jednoduché. Góly začaly padat až po bezbrankovém prvním poločase. Domáci Bláha vyrazil míč z branky rukou, byl vyloučen a Šperl z penalty zajistil hostům vedení. Po trestném kopu Fabián vyrovnal a rozhodnutí padlo až v posledních osmi minutách. Nejprve znovu Šperl a po sólu Vasílev stanovili konečný výsledek.

Domáci trenér Josef Dobrý se chtěl s Chlumčany rozloučit vítězstvím, což se nepovedlo. *"V Chlumčanech opravdu po podzimu končím, už jsem to oznámil výboru,"* potvrdil kouč Dobrý. Podle něj jeho týmu v derby s Přešticemi nepřálo štěstí. *"První půli jsme v poli hráli dobře, měli jsme i gólové šance, ale gól jsme z nich vstřelit nedokázali. Po přestávce jsme začali nešťastně. Hlavní sudí ruku Bláhy vůbec neviděl, ale práskl ho asistent na lajně."*

I v závěru derby se prý Chlumčan držela smůla. *"Když se nám podařilo vyrovnat, dostali jsme v závěru gól po situaci, kdy sudí zřejmě otočil faul. Brejcha zakopl míč, a protože už měl žlutou, šel také ven. V devíti jsme hráli vabank a inkasovali jsme potřetí."*

Přeštice neprohrály v krajském přeboru pojednácetě za sebou a daly tak zapomenout na slabý úvod soutěže. *"Opět jsme byli celý zápas fotbalovější, domácí s námi však hlavně první půli drželi krok, ale po přestávce jsme se už dokázali prosadit,"* pochvaloval si Pavel Odvárka, vedoucí přeštického mužstva.

(Plzeňský deník v listopadu 2004)

Brankář Kripner uhájil čisté konto

Dvě minuty před koncem šlágru krajského přeboru mezi Manětínem a Přešticemi vrcholí za

bezbrankového stavu tlak domácích. Zahrávají trestný kop, míč se dostává k Dlouhému, který ho přímo z voleje posílá přesně k tyči, ale přeštický gólman Karel KRIPNER zázračným zákrokem vyráží míč na roh. "Dlouhý to dostal asi na penaltu, z první vystřelil a já to na dlouhou ruku vyškrábl konečky prstů," líčí svůj fantastický zákrok muž kola.

Spoluhráče podržel hlavně ve druhém poločase. Měl pár velmi dobrých zákroků, kdy už pětistovka domácích příznivců viděla míč v síti. "To se Manětín dostal trochu do tlaku, ale kluci to většinou perfektně ubránili," chválil šestadvacetiletý brankář spoluhráče. Na půdě manětínského nováčka se v sobotu odehrály dva trochu rozdílné poločasy. Domácí byli lepší ve druhé půli, ale v té první se hrálo pod taktovkou Přeštic. "Remíza je asi spravedlivá," myslí si Kripner.

S fotbalem začínal v Dobřanech v sedmi letech, ale ve starších žácích hrál už za Přeštic, kde je dosud. Chytil v divizi, ale třikrát byl uvolněn na hostování. "Bylo to do Blovic, to chytil za Přeštic právě blovický Loula. Potom jsem hostoval v Klatovech. To bylo, když v Přešticích chytil Hrubý a trénoval Antonín Dvořák. A naposledy jsem byl na hostování v Chlumčanech, když tady působil Pavel Steiner," líčí.

Jinak byl v přeštické brance jedničkou. Je jí i v současné době, ale sám říká, že stabilní poctivé výkony odvádí celá obrana. "Po odchodu Mareše na hostování do Holýšova hraje přede mnou poslední Zdeněk Kuneš, vpravo hraje Lukáš Krs, vlevo Kováč a na postu předstopera kope Procházka. Paradoxní je, že co odešel Mareš, tak jsme tři utkáni nedostali branku," říká s úsměvem Karel Kripner.

Sám měl v začátcích dva velké vzory. "V zahraničí jsem obdivoval Schumachera z Německa a u nás Petra Koubu." Letošní ročník přeboru mají Přeštic dobře rozehraný a stále se tlačí na špičku tabulky. "Po podzimu chceme skončit na druhém až třetím místě, na jaře bychom se rádi poprali o návrat do divize." (Plzeňský deník v říjnu 2005)

Fotbalová devatenáctka míří do Přeštic

Přípravná mezistátní utkání v našem regionu čekají příští týden fotbalovou reprezentaci do 19 let. Česká republika se dvakrát střetne se Srbskem a Černou Horou. V úterý 11. 4. v Přešticích a ve čtvrtek 13. 4. v Klatovech. Obě utkání začínají v 16.30. Mezistátní utkání jsou součástí poslední přípravy na květnovou druhou fázi kvalifikace o účast na evropském šampionátu, když ve skupině na Ukrajině narazí Česká republika na domácí celek, Švýcarsko a Dánsko.

"Zápasy se odehrají v rámci soustředění mužstva v Klatovech. Hráči mají sraz v neděli v Praze a večer přijedou do Klatov. Ubytování budou v hotelu Enius a trénovat budou na hřišti v Janovicích nad Úhlavou a z Klatov odjedou hned po čtvrtečním utkání," sdělil pro náš list Miroslav Liba, pracovník organizačního oddělení ČMFS.

Fanoušci v Přešticích a Klatovech se mají na co těšit, protože v naší devatenáctce je řada hráčů, kteří jsou v kádrech prvoligových celků dospělých a mají za sebou starty v nejvyšší soutěži. Například Marek Suchý, Michal Švec a Petr Janda ze Slavie Praha, Martin Fenin z Teplic či Jiří Jeslínek ze Sparty.

(Plzeňský deník v dubnu 2006)

Senzace! Kouč Přeštic nepřežil první kolo

Neuvěřitelné? Fotbalový klub Přeštic se postaral o nebyvalou senzaci. Už po prvním kole přeboru Plzeňského kraje vyměnil trenéra. Přeštic nezvládly úvod soutěže, když doma podlehly nováčku z Bolevce 0:3. Trenér Jiří Roud, který mužstvo na jaře v soutěži zachránil, u týmu končí. Sekretář klubu Jiří Lucák má oficiální verzi. "Končí na vlastní žádost. Je to pro něj velké vyčerpání."

Sám Jiří Roud, který v Přešticích bydlí, tento důvod potvrdil. "Je toho po pracovní stránce na mne teď opravdu hodně, navíc ještě stavím a trénování je pořádný záběr v neustálém stresu. Proto jsem se tak rozhodl po sobotním utkání," uvedl Roud. Přeštičtí funkcionáři už mají náhradu. "Od úterního tréninku mužstvo povede Jaroslav Kubeš," informuje sekretář Lucák.

Nový lodivod bydlí rovněž v Přešticích, kde začínal u žáků, vedl dorost, stejnou kategorii trénoval i v Chlumčanech, působil v Merklíně a téměř tři roky koučoval v krajském přeboru Staňkov. Naposledy seděl na lavičce Blovic. "Na práci se těším, ale sobotní výkon mužstva byla tragédie. Kádr potřebuje rychle doplnit a už na tom pracuji," uvedl nový přeštický kouč. Kubeš povete mužstvo poprvé v sobotu na hřišti celku Sokola Město Touškov.

(Plzeňský deník v srpnu 2007)

Hrající trenér Uzlík byl oporou Přeštic

Když necelý měsíc před zahájením jarní části krajského přeboru opustil fotbalisty Přeštic trenér Vratislav

Opl, pasovala většina odborníků tento celek mezi vážné kandidáty na sestup z nejvyšší krajské soutěže. Příchodem nového trenéra Václava Uzlíka z plzeňského Rapidu, který v minulosti v Přešticích hrával úspěšně divizi, se však hodně věcí změnilo.

"Každopádně dokázal změnit přístup hráčů k přípravě i k utkáním. Stal se vůdčí osobností v kabině a na hřišti," pochvaluje si angažování Uzlíka přeštický sekretář Martin Knopf. Navíc se Václav Uzlík po několika týdnech stal hrajícím trenérem. Nastupoval na postu stopera a svou pověstnou bojovností strhával ostatní spoluhráče. *"Byl opravdovou duší mužstva,"* potvrdil přeštický sekretář.

V době, kdy bojoval Uzlík na zeleném trávníku, vedl mužstvo z lavičky sportovní manažer Stanislav Trnka. Ten se do klubu, který je pro něho srdeční záležitostí, vrátil už poněkolkáté. Přeštice nakonec obsadily v krajském přeboru devátou příčku, bez velkých problémů se zachránily a vyhnuly se nervy drásající baráži, kterou musely podstoupit před rokem se Žákavou.

"Konečně se vytvořil pod novým vedením v mužstvu kolektiv. Výkony po herní stránce však nebyly ideální a hodně bodů se tak muselo doslova ubojovat," přiznává Martin Knopf. Podle jeho slov však přesto byla utkání, kdy se hra týmu zkvalitnila i po herní stránce. *"Mužstvo se mi líbilo druhou půlí utkání s plzeňským SK ZČE a v Kolovči. To byla vydařená představení i fotbalově a nejen proto, že jsme vyhráli. Hodně zápasů jsme však přesto vydřeli jen nasazením,"* tvrdí sekretář.

Kádr mužstva by se na podzim neměl příliš změnit. *"Jen Žitník skončí hostování z Dobřan, ostatní by měli zůstat. Možné posily jsou v jednání, ale domluvené najisto není ještě zatím nic. V Přešticích nadále zůstává i trenér Uzlík,"* informuje Knopf. Letní přípravu zahájí Přeštice 18. července.

Hráčům i divákům už slouží dokončená přístavba nové tribuny a před posledním jarním domácím utkáním s Bolevcem byla v areálu otevřena "Síň historie a tradic," kde mají diváci jednotlivých utkání možnost vidět vystavené poháry, kroniky, fotografie a další archiválie z bohaté osmaosmdesátileté historie přeštického fotbalového klubu.

(Plzeňský deník v červenci 2009)

Umístění prvního mužstva v divizi

1958 - 1959:	13. místo	31:65	13 bodů (sestup)
1988 - 1989:	13. místo	46:53	26 bodů
1989 - 1990:	8. místo	59:65	30 bodů
1990 - 1991:	10. místo	44:47	31 bodů
1991 - 1992:	5. místo	43:38	34 bodů
1992 - 1993:	11. místo	40:50	26 bodů
1993 - 1994:	9. místo	32:41	28 bodů
1994 - 1995:	6. místo	43:46	43 bodů (za výhru 3 body)
1995 - 1996:	6. místo	36:33	43 bodů
1996 - 1997:	6. místo	50:41	43 bodů
1997 - 1998:	4. místo	65:29	58 bodů
1998 - 1999:	3. místo	57:36	57 bodů
1999 - 2000:	11. místo	35:45	38 bodů
2000 - 2001:	6. místo	38:25	43 bodů
2001 - 2002:	9. místo	45:45	40 bodů
2002 - 2003:	9. místo	37:39	45 bodů (hrálo 17 týmů)
2003 - 2004:	15. místo	29:41	30 bodů (sestup po šestnácti sezonách)

Předsedové SK, Slavoje a FO TJ Přeštice

1921:	František Janda
1921:	Jaroslav Bakule
1922:	Karel Jílek

1922:	Karel Königsmark
1924:	Vachouček
1928:	František Mareš
1929:	Jan Meissner
1930:	Bohumil Blažek
1930:	Karel Naxera
1934:	František Tomášek
1937:	Bořivoj Brček
1938:	Jaroslav Štekl
1939:	Josef Douša
1941:	Rudolf Fornouz
1942:	Jaroslav Talhofer
1943 - 1950:	Václav Blažek
1950 - 1954:	MUDr. Josef Nováček
1954 - 1957:	Václav Brunát
1957 - 1959:	Václav Blažek
1959 - 1961:	Ing. Karel Sláma
1961 - 1967:	Jiří Horský
1968 - 1975:	Václav Janota
1975 - 1984:	Karel Rauner
1985 - 1991:	Jiří Kuželík
1991 - 1993:	Ing. František Danko
1993 - 1995:	Antonín Kmoch
1995 - 2006:	Josef Jeslínek
2006 - 2009:	Karel Švarc
2009 - trvá:	Martin Knopf

Soutěže A mužstva

1922 – 1935:	IV. třída
1935 - 1936:	III. třída
1936 - 1938:	II. třída
1938 - 1941:	III. třída
1941 - 1942:	II. třída
1942 - 1943:	I. B třída
1943 - 1951:	I. A třída
1951 – 1953:	Krajské mistrovství
1953 - 1957:	Přebor kraje
1957 - 1958:	Krajské mistrovství
1958 - 1959:	Divize (oblastní soutěž)
1960 - 1961:	I. A třída
1961 - 1966:	Krajský přebor
1966 - 1969:	Oblastní přebor
1969 - 1974:	I. A třída
1974 - 1976:	I. B třída
1976 - 1977:	I. A třída
1977 - 1980:	I. B třída
1980 - 1985:	I. A třída
1985 - 1988:	Krajský přebor
1988 - 2004:	Divize
2004 - 2011:	Krajský přebor

Složení výboru v jubilejním roce 2011

Předseda: Martin Knopf

Místopředseda: Jiří Sýkora

Sekretář: Jiří Kroupa

Ekonom: Ing. Martin Kadaník

Sportovní manažer: Stanislav Trnka

Členové: Václav Lecjaks

Jiří Kuželík

Jiří Hlavín

Vyznání autora závěrem

Jsem fotbalovým nadšencem možná od svých sedmi let, ale hrál jsem aktivně jen za jeden, jediný klub a to strašně krátký čas. A tím klubem byl přeštický Slavoj. Uprostřed šedesátých let mě otec, už dlouholetý bafuňář klubu, nechal zaregistrovat do týmu dorostenců. S Jirkou Kuželíkem, Michalem Valentů, Pepíkem Fořtem, Honzou Veselým, Frantou Kubešem, Pepíkem Duchkem, Jirkou Frkem, Jirkou Aulíkem a dalšími jsme váleli okresní přebor, vyhráli jsme jednu ze skupin a potom dokonce i kvalifikační turnaj o postup do krajské první třídy, když jsme za sebou nechali Nepomuk a Merklín.

Hrál jsem pravé křídlo, spíše jsem byl průměrným, možná až podprůměrným hráčem. Rychlost jsem měl, i vytrvalost, kilometr jsem běhal pod tři minuty, ale moji slabinou byla tréma, před každým utkáním jsem trpěl nervozitou abych nic nepokazil a tím jsem si svazoval nohy už dopředu. Přesto jsem vstřelil pár gólů. Dodnes je mám v živé paměti, přestože to je už téměř sedmačtyřicet let. Ukázkovou šibenici i dorážku z metru v přáteláku s Dolní Lukavicí, kterou jsme deklasovali 8:0, stejného soupeře jsme pokořili stejným výsledkem i v mistráku a opět jsem vstřelil gól. V mém podání oku lahodící lob z těžkého úhlu do branky Štěnovic byl překrásný, ale po letech se musím přiznat, že to byl nevydařený centr.

Za svůj nejlepší zápas považuji kvalifikaci v Merklíně, kde jsme vyhráli 5:1 a přihrával jsem na tři góly. Střední útočník Jirka Kuželík tři vstřelil, ale stejně nám všem potom v kabině nadával, že prý jsme vyhráli málo. S úsměvem i pochopením vzpomínám na jeho pověstné hádky s Michalem Valentou, oba chtěli být lídrem mužstva. Ale všechna čest, výborní borci to byli oba. Škoda, že Michal už dnes není mezi námi.

Dařilo se mi v přeštickém dresu i v Lužanech, kde jsem za dorost Slavojce nastoupil dvakrát a pokaždé jsem skóroval. Pamatuji si i gólovou střelu pod břevno ve Kdyni. Tam jsem vyrovnával na 1:1 a vezli jsme už v první třídě domů cenný bod. V souboji se Stodem jsem "černé perle" Murkovi nacentroval na jediný a vítězný gól. Přestože jsem asi po roce a půl aktivního fotbalu nechal, vždy jsem Přešticím fandil, na domácí utkání pravidelně chodil a s tátou jezdil i ven. Pamatuji si generaci, která na sklonku padesátých let hrála divizi, i ty další generace kolem vojáků Lněničky, Urbana, nebo Karla Zoubka, Jardy Nekudy, Jardy Levory, Franty Tykala, Pepíka Maška, Standy Trnky, Karla Pěchoučka a dalších skvělých borců.

Otec pořád fungcionářil, dělal pokladníka, vedoucího mužstva a jiné funkce. Matka se s ním často zlobila. Co prý z toho fotbalu má, dává do něj jenom peníze. Jezdí pro hráče a sbírá je po vesnicích, potom zase rozváží, organizuje sportovní karnevaly, dělá hlasatele, v tom jsem ho jeden čas kopíroval, prostě věnuje milovanému sportu čas na úkor rodiny. Byla to pravda, ale takových opravdových nadšenců bylo víc. Třeba dlouholetý sekretář Karel Ploch, po něm Zdeněk Bouberte a jiní. A nadšenci stále jsou, což je dobře, protože by už jinak v malých klubech fotbal nebyl, zmizel by do nenávratna.

Já osobně jsem se do přeštického fotbalu opět zapojil v devadesátých letech jako fungcionář. Mám stále před očima úspěchy, ale i nezdary divizního nováčka, vybavuji si ukázkové góly, které stříleli Jirka Zahálka, Bohouš Tomíček, Tonda Kmoch, nebo Pepa Kožíšek. Po nich přišli další výborní borci a šířili slávu klubu stejnou měrou. To všechno jsem sděloval fanouškům prostřednictvím Zpravodajů i novinových článků.

Proč to nepřiznat, v srdci nemám jen jeden klub. V nezralých letech studentských má fanouškovská přízeň tak trochu koketovala se Spartou. Bylo to za dob nezapomenutelného Kvašňáka, Maška, Mráze, Dyby, ale brzo se přestěhovala do plzeňských Štruncových sadů. Jak člověk dospívá, je zkušenější a tím i rozumnější. Ale vždy, za všech okolností, láska a obdiv k přeštickému fotbalu v mé mysli zůstaly.

Pavel Hochman, 2011